

Giới thiệu Sống Chung Nhưng Không Chung Giường

Tên sách: 《Ở chung nhưng khác giường》 (một trong những sự cô đơn)

Nhà xuất bản: Nhà xuất bản Hoà Mã.

Ngày xuất bản: 05/08/2010.

Editor: Emily Ton

Có thể nói rằng gia đình là cái nôi nuôi ta khôn lớn cũng là nơi cho chúng ta trở về khi mệt mỏi.

Hay mọi người thường hay nói ai có gia đình người đó sẽ có được hạnh phúc hay là một món quà vô giá mà thượng đế ban tặng.

Nhưng không phải ai cũng có được món quà đó, cô không được ông trời ban tặng,

Ngay từ nhỏ cô đã là cô nhi không cha không mẹ không người thân. không có bất luận bối cảnh hay chỗ dựa nào cả.

Có, chỉ là sự cô đơn và cô độc vô tận ——

Bởi vì cô độc, cô đã dồn hết tất cả thời gian và năng lượng của mình vào trong công việc.

Bởi vì cô độc, cô coi xếp của mình là món ăn cảm xúc duy nhất.

Vốn tưởng rằng mình sớm đã đạt tới trạng thái tê liệt, không quan tâm tới bất cứ điều gì.

Nhưng không nghĩ rằng, vào một ngày kia, khi cô gặp hắn...

Một người đàn ông đẹp trai nhưng tính tình táo bạo, cử chỉ thô lỗ.....

Mặc dù hắn thích chơi trò thủ đoạn, luôn nói dăm ba câu lập tức bắt đầu kiểm tra sự nhẫn nại của cô.

Nhưng khi cô lâm vào nguy hiểm, hắn không màng tất cả vọt tới bên người cô và bảo vệ cô.

Khi cô một mình và không nơi nương tựa, hắn lập tức cho cô ở lại mà không đòi hỏi bất cứ điều gì.

Hắn dịu dàng, hắn ngang ngược, hắn thô lỗ, và hắn sẵn sàng...

Từ đó khiến cô cảm thấy gắn bó và không muốn rời xa hắn, không thể không đắm chìm khát vọng trong trái tim cô.

Nhưng khi được hắn yêu sâu sắc, ở sâu trong trái tim cô lại vẫn không có cảm giác an toàn.

Đến tận cùng, bọn họ tin tưởng lẫn nhau bao nhiêu? Có đủ để chống đỡ cả đời hay không?.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

【 Nội dung tóm tắt 】

Nếu bạn nói "gia đình" là món quà tốt nhất mà trời cao ban tặng cho mỗi người.

Vậy, tại sao trời cao lại muốn thu hồi món quà đã ban tặng cho cô?

Cô không có người thân trên đời, không có bất luận bối cảnh hay chỗ dựa nào cả.

Có, chỉ là sự cô đơn và cô độc vô tận ——

Bởi vì cô độc, cô đã dồn hết tất cả thời gian và năng lượng của mình vào trong công việc.

Bởi vì cô độc, cô coi xếp của mình là món ăn cảm xúc duy nhất.

Vốn tưởng rằng mình sớm đã đạt tới trạng thái tê liệt, không quan tâm tới bất cứ điều gì.

Nhưng không nghĩ rằng, vào một ngày kia, khi cô gặp hắn...

Một người đàn ông đẹp trai nhưng tính tình táo bạo, cử chỉ thô lỗ.....

Mặc dù hắn thích chơi trò thủ đoạn, luôn nói dăm ba câu lập tức bắt đầu kiểm tra sự nhẫn nại của cô.

Nhưng khi cô lâm vào nguy hiểm, hắn không màng tất cả vọt tới bên người cô và bảo vệ cô.

Khi cô một mình và không nơi nương tựa, hắn lập tức cho cô ở lại mà không đòi hỏi bất cứ điều gì.

Hắn dịu dàng, hắn ngang ngược, hắn thô lỗ, và hắn sẵn sàng...

Từ đó khiến cô cảm thấy gắn bó và không muốn rời xa hắn, không thể không đắm chìm khát vọng trong trái tim cô.

Nhưng khi được hắn yêu sâu sắc, ở sâu trong trái tim cô lại vẫn không có cảm giác an toàn.

Đến tận cùng, bọn họ tin tưởng lẫn nhau bao nhiêu? Có đủ để chống đỡ cả đời hay không?.....

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người dịch: Emily Ton.

Ánh nắng mặt trời buổi sáng chiếu xuống, phản chiếu vào trong phòng tập thể dục trên tầng cao nhất của toà nhà, khiến cho bên trong tràn đầy tươi sáng.

Tin tức buổi sáng đang được phát trên tivi trên tường, âm lượng rất nhỏ, chỉ có thể nghe được từng tiếng thì thầm truyền ra. Tốc độ đều đặn trên máy chạy bộ vẫn luôn ổn định, âm thanh đơn điệu khiến căn phòng càng thêm yên tĩnh.

Thịch, thịch, thịch.

Toàn bộ từ sàn nhà đến trần đều được phủ bởi một tấm gương lớn, đối mặt với ánh nắng mặt trời buổi sáng, phản chiếu một bóng hình cô đơn. Chủ nhân của thân ảnh đó, hai má ửng đỏ, mồ hôi ướt đầm chảy xuống, ánh mắt cực kỳ chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình LCD của máy chạy bộ.

Con số tính giờ chậm rãi nhảy lên, 59 phút 30 giây, 31 giây, 32 giây.....

Rốt cuộc, đã đạt tới một giờ. Lê Vĩnh Huyền thở ra một luồng không khí, vừa điều chỉnh tốc độ của máy chạy bộ, vừa nắm lấy chiếc khăn bông bên cạnh và lau mồ hôi.

Chờ sau khi hơi thở dần dần dịu lại, cô bước xuống khỏi máy chạy bộ, đi tới trước gương soi toàn bộ thân mình. Cô nhìn chăm chăm chính mình trong gương, chậm rãi nhăn mày lại.

Mặc dù dáng người có thể nói là khá yếu đuối, nhưng chân không đủ dài, eo không đủ mỏng, bộ ngực không đủ lớn. Cho dù có nỗ lực nhìn xem như thế nào chăng nữa, cũng chỉ là một người xinh đẹp bình thường mà thôi.

Như vậy, sao cô có thể khiến mọi người trầm trồ ghen tỵ? Làm thế nào xứng đôi với người kia trong cảm nhận của cô?

Lê Vĩnh Huyền ảo não thở dài. Khi duỗi cơ chân, cô cố gắng hết sức kéo căng chân mình, cả người dùng sức nghiêng về phía trước, ép xuống ——

"Chết tiệt! Đồ vô dụng!" Cô nhin không được lên tiếng mắng bản thân mình. Độ mềm mại đều kém như vậy, không thể nào dán thẳng ngực mình đến trên mặt đất!

Cô thở hắt hắt, kết thúc thời gian tập thể dục buổi sáng, đi xuống cầu thang để tới chỗ tắm rửa thay quần áo, cẩn thận trang điểm. Đúng 7 giờ 45 phút, cô đã chuẩn bị xong hết, bước ra khỏi cửa.

Trong nắng sớm, cô đã kiểm tra lần cuối ở ngay lối vào. Bộ trang phục thể thao, giờ phút này đã thay đổi thành một bộ váy nữ đủ tiêu chuẩn.

"OK, OK, OK....." Cô vẫn nói với chính mình, kiểm tra lại toàn bộ người mình lần nữa —

Áo somi phẳng trắng như tuyết, quá tốt. Nếu chân váy quá dài sẽ hơi nhớ ngắn, quá ngắn thì không đoan trang. Chiếc váy trên người hôm nay vừa vặn rất hoàn hảo, quyến rũ và gọn gàng. Mái tóc vừa mới cắt tỉa gọn gàng mang theo sự trẻ trung lưu loát kèm theo một chút quyến rũ mị hoặc. Trang điểm trên mặt tinh xảo không có tí vết, ghi được 100 điểm.

Chẳng qua.....

Lê Vĩnh Huyền hơi nhú mày, kéo áo.

Áo somi vốn dĩ vừa người, giờ phút này có chút trống rỗng. Kích cỡ của cái cổ đã bị co lại. Không có gì ngạc nhiên khi trước đó cô bị bệnh, cả người gầy mất một vòng lớn, sao có thể toàn thân đều gầy mà bộ ngực không chịu ảnh hưởng?

Cô nhìn liếc mắt nhìn đồng hồ. Không còn thời gian, nếu không, cô thật sự muốn quay lại để điều chỉnh nội y, thay chiếc áo độn ngực trước khi đi ra ngoài làm việc.

"Cứ như vậy cũng tốt, cố lên! Tất cả đều sẽ OK!" Cô nói với mình trước gương.

Sau khi mang giày cao gót ba phân, sự tự tin của cô dường như phát triển cao hơn rất nhiều. Ngẩng đầu, cô bước ra khỏi cửa, chào đón ánh sáng mặt trời rực rỡ lóa mắt, cùng với — tất cả mọi thứ mới mẻ.

Cô được giao một công việc mới khi vừa thăng chức. Địa điểm mới, hoàn cảnh mới, văn phòng mới, đồng nghiệp mới, tất cả đều mới..... chỉ có ông chủ không phải là người mới.

Suy nghĩ của cô vừa chuyển đến trên người ông chủ, trái tim Lê Vĩnh Huyền đột nhiên trở nên rối loạn.

Năm đó, khi cô nộp đơn vào tập đoàn tài chính lớn này, cô đã ứng cử cho vị trí cố vấn quản lý. Tổng giám đốc tập đoàn tự mình chủ trì buổi phỏng vấn cuối cùng; mọi người đều bị giám sát rất nghiêm ngặt, nhưng Lê Vĩnh Huyền đã có chuẩn bị mới đến, vì thế cô không sợ chút nào.

Tuy nhiên, ngay khi đối mặt với Lương tổng giám đốc đẹp trai lỗi lạc, cả người tã ra không khí thanh lịch, đôi phương chớp chớp đôi mắt với cô, tiêu sái mỉm cười; Lê Vĩnh Huyền có cảm giác như có dòng điện chạy qua người mình, toàn bộ trái tim đều đã bị đánh cắp, không thể quay về.

Ngày đó cô căn bản đã quên biểu hiện của mình như thế nào, chỉ nhớ rõ rằng một tháng sau thì nhận được thông báo. Nhìn tờ giấy trúng tuyển có chữ ký và tên của hân ở dòng cuối cùng, Lê Vĩnh Huyền kích động đến nỗi trộm rơi nước mắt.

Sau mấy năm trôi qua, cô giống như liều mình vùi đầu vào trong công việc, không tiếc hy sinh sức khỏe và cuộc sống riêng tư, không tiếc bất cứ điều gì, chỉ vì muốn giao ra một gương mặt thật xinh đẹp để "hân" nhìn.

Trong chớp mắt, 5 năm đã trôi qua.

Năm năm trước, cô đã trở thành một con đu bay, bay tới bay lui khắp nơi trên thế giới, chủ yếu xem khách sạn giống như nhà của mình. Công việc bao gồm đánh giá những kế hoạch đầu tư, đưa ra các định hướng tương lai, báo cáo thành văn bản để tổng công ty tham khảo và đưa ra quyết định. Mỗi một ngày đều thật sự rất mệt mỏi, thực sự rất vất vả, nhưng cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Công việc bắt đầu hôm nay, đó là cần phải đánh giá việc sử dụng và lợi nhuận của một trung tâm thể thao lớn. Trung tâm thể thao đã mở cửa cách đây không lâu, bằng cách này, các cuộc đánh giá sơ bộ và những cuộc kiểm toán sẽ thuận tiện hơn đối với nhà đầu tư.

Đậu xong xe, Lê Vinh Huyền đi về phía cửa của trung tâm thể thao. Đột nhiên, cô bị chặn lại.

"Tiểu thư, chờ một chút, xin đừng đi về phía trước!" Bảo vệ hét lớn với cô, "Mời mọi người hãy tản ra, xe cứu thương sẽ tới ngay lập tức!"

Lê Vinh Huyền lắp bắp kinh hãi. *Sáng sớm, còn chưa tới 9 giờ, bên trong đã xảy ra chuyện gì? Còn phải gọi cả xe cứu thương?*

Cô vừa mới nghĩ như vậy, ngay lập tức một loạt tiếng còi xe xe cứu thương và còi cảnh sát chói tai truyền đến từ xa. Nghe thấy tiếng, đám đông tốp năm tốp ba bắt đầu tụ tập lại, thò đầu ra nhìn xung quanh, sôi nổi bàn tán.

Mang theo chiếc cặp đựng tài liệu và laptop, Lê Vinh Huyền đứng tại chỗ giương mắt lên nhìn, tiến thoái lưỡng nan, không biết phải làm gì.

"Này, cô gái! Đừng chắn đường, mau tránh ra!" Đột nhiên, một giọng nói thô bạo vang lên từ phía sau lưng cô.

Bị hét lên giật dữ như vậy, tâm trí cô quay cuồng. Hơn nữa, cô đang đứng ở trên vỉa hè, một bên là bồn hoa, bên kia chính là thảm cỏ, chính xác muốn cô chạy đi đâu?

Cô lập tức chậm rãi xoay người lại, đang muốn cố gắng đưa ra một nụ cười chuyên nghiệp và dễ chịu nhất trên mặt —

"Tránh ra! Nghe không hiểu tiếng người hay sao?" Người nọ tiếp tục gầm lên như điên, vọt tới giống như đầu tàu, có lẽ thấy cô vẫn là chướng ngại phía trước, đơn giản duỗi tay đẩy cô ra, thô lỗ dọn đường.

Lực đạo của người nọ rất lớn, hại cô lao đảo một cái, lui vài bước, nháy mắt tiếp theo, cô đã ngã ngồi ở trên thảm cỏ!

Một con đau đột ngột đến từ đáy quần, Lê Vinh Huyền nhăn mày lại, tàn nhẫn trừng con quỷ thô lỗ kia.

Chỉ thấy một bóng dáng mạnh mẽ, một đường đi qua giống như bão táp, hồn nhiên không để vào mắt những người qua đường quanh mình. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu ở đỉnh đầu hắt, phản chiếu lên mái tóc phát ra ánh sáng vàng đặc biệt.

Rốt cuộc đuổi đuổi gì vậy? Vội vàng để đi đâu thai hay sao? Cô thực sự khó chịu lắm bầm trong lòng.

Cô cúi đầu nhìn xuống, ngay lập tức, hung hăng hít một ngụm khí lạnh!

Chỉ thấy trên bộ trang phục màu xám nhạt của cô, vừa mới bị người nọ đẩy, đột ngột để lại một dấu tay bằng máu!

Bước vào trung tâm thể thao, giống như bước vào một cái tủ lạnh khổng lồ. Tất cả các trang thiết bị đều cực kỳ mới, hiện đại, kiểu dáng đẹp, không hề có độ ẩm. Hôn nữa, điều hoà bên trong đều được bật chế độ mạnh nhất, vì vậy Lê Vĩnh Huyền đã cởi áo khoác, có chút run rẩy vì lạnh.

Nhưng cô không thể không cởi áo khoác ra, đầu tay đầm máu phía trên quá ghê gớm, Ngược lại, khi cô ngã ngồi xuống thảm cỏ ẩm ướt đã tạo thành một vệt ướt bên phía sau váy, cũng không có gì ghê gớm.

Cô buộc phải tạm thời quên đi những sự kiện hỗn loạn khiến mình chật vật, bình tĩnh dựa theo kế hoạch đã định, gấp gờ giám đốc trung tâm, tham dự cuộc họp, sau đó đi cùng với quản lý thị sát các cơ sở mới.

Cô ngẩng đầu đi về phía trước, gầy cao gót nên bước đi tự tin. Trung tâm đào tạo đầy đủ các tuyến thủ và vận động viên, đột nhiên xuất hiện một vẻ đẹp nữ tính, tự nhiên thu hút sự chú ý của huấn luyện viên và các tuyến thủ ghé mắt nhìn qua.

Lê Vĩnh Huyền mơ hồ cảm giác được bầu không khí đó, nó khiến cả người cô không được tự nhiên, chỉ cảm thấy mọi người nhất định đều đang nhìn chăm chăm vào vết bẩn trên mông mình — có thể bọn họ còn đang nghĩ, *vì sao người này không có chút chuyên nghiệp như thế? Đến một cuộc họp, ngay cả trang phục cũng không chỉnh tề?!*

Trong lòng cô càng xấu hổ, ngoài mặt cô càng phải bình tĩnh nghiêm túc, như vậy mới khiến người khác không phát hiện ra.

Sau khi chuyển thị sát kết thúc, bọn họ thả chậm bước chân. Người quản lý do dự một lát, lịch sự hỏi Lê Vĩnh Huyền có muốn đi uống một ly cà phê hay không.

"Quản lý Hoàng, cuộc họp tiếp theo là với đội trượt băng, không phải hay sao?" Lê Vĩnh Huyền lật lật lịch trình trên tay, có chút hoang mang hỏi lại.

Kết quả, câu hỏi này vừa ra, quản lý đột nhiên lấp bắp, "Điều này..... đội trượt băng lúc sáng đã xảy ra một tai nạn nhỏ, có khả năng sẽ rất bất tiện..... Lê tiểu thư, có thể..... hôm khác tới được không?"

"Toàn đội đều bị tai nạn?" Cô khẽ nhún mày, trước kia rõ ràng cô có nhìn thấy một số đội viên đến trung tâm này luyện tập.

"Ồ..... người bị thương chính là Mạch Vĩ Triết, là tuyến thủ quan trọng nhất của đội tuyển..... vậy nên....."

Mạch Vĩ Triết? Ừm, tên này cô đã từng nghe qua.

Rốt cuộc, cô nhất định phải hoàn toàn hiểu biết các sản phẩm của nhà đầu tư, mới có thể dự đoán chính xác lợi nhuận và đánh giá rủi ro. Mạch Vĩ Triết này, đơn giản mà nói, khả năng huy chương trên người có thể tăng lên đủ để mở một bảo tàng nho nhỏ.

Từ khi Mạch Vĩ Triết dẫn dắt đội trượt băng, họ là những người dùng chính của trung tâm thể thao, cũng là một đám người có tầm nhìn rất cao, hoàn toàn không thể thiếu ở trong bản báo cáo đánh giá của cô. Các giám đốc điều hành cũng rất quan tâm tới bọn họ. Lê Vĩnh Huyền tất nhiên không có khả năng dễ dàng buông bỏ, và đó là một trong những điểm nổi bật trong công việc ngày nay của cô.

"Tôi có thể nói chuyện với những thành viên khác trong đội hay không?" Cô khách khí nhưng vẫn kiên trì.

"Tôi khá am hiểu về việc tập luyện của đội trượt băng. Hay là như vậy đi, nếu cô cần thông tin hôm nay, tôi muốn mời Lê tiểu thư ăn một bữa cơm, cũng nhân dịp giới thiệu vấn đề về đội —"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-3

Mày đẹp càng nhìn càng chặt, cô không hiểu được vì sao vị quản lý này vẫn luôn đề nghị muốn đi ăn cơm, uống cà phê? Cô tới đây thi sát đều luôn không rảnh để ăn cơm, nhiều lắm có thể giải quyết một cái bánh sandwich và một chai nước khoáng; Nếu thật sự muốn ăn, trong trung tâm thể thao cũng có một căng tin dành cho nhân viên.

Vì thế, cô lập tức cự tuyệt. "Cảm ơn, nếu quản lý đã đói bụng có thể đi trước cũng không sao. Đội trượt băng hiện tại đang ở trong phòng huấn luyện sao? Hay là để tôi tự mình qua đó, không phiền anh phải đi cùng."

Nói xong cô lập tức dứt khoát rời đi, không cho phép anh ta nhiều lời về vấn đề này.

Quản lý vừa nhìn theo thân ảnh yếu đuối biến mất ở cuối hành lang dài, vừa bóp cổ tay: Quả nhiên những lời đồn là sự thật, vị Lê tiểu thư này hoàn toàn xử lý công việc theo nguyên tắc, vĩnh viễn không thèm nhìn vào người khác, cũng không bao giờ chấp nhận lời mời của họ.

Thật đáng tiếc! Một người xinh đẹp như thế, nhưng quá nghiêm chỉnh, cứng nhắc, không hiểu phong tình!

Trong khi đó, người đẹp không hiểu phong tình vẫn hồn nhiên đi thẳng một đường tới bên trong trung tâm thể thao, đi vào trong phòng huấn luyện ở trên tầng hai.

Phòng huấn luyện cực kỳ lớn, có diện tích khoảng 3,600m², sau khi bước vào cửa thì cảm thấy mênh mông vô bờ, tất cả đều là đủ loại thiết bị với kiểu dáng mới tinh. Tuy nhiên, giờ phút này không có người nào đang sử dụng thiết bị, chỉ có ở trước bức tường gương lớn đằng xa, có vài tuyển thủ đang ngồi xếp bằng ngay ngắn, giống như nhà sư đang thiền định, không hề nhúc nhích.

Cô đóng cửa kính lại, chậm rãi đi qua, "Xin hỏi, đây có phải là đội trượt băng hay không ——"

Nghe thấy tiếng nói vang lên, những tuyển thủ đó cũng không có bất luận phản ứng gì, tiếp tục đắm chìm ở trong thiền định. Chỉ có một người đang dựa vào bên cạnh, nhìn giống như huấn luyện viên ngẩng đầu lên.

"Tiểu thư, cô có chuyện gì sao?" Huấn luyện viên nói giọng rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng đang ngầm ra lệnh đuổi khách, "Nếu không có việc gì gấp, làm ơn đừng quấy rầy."

"Tôi là Lê Vĩnh Huyền từ tập đoàn Hải Dương, lúc trước có thông báo qua, bắt đầu từ hôm nay, chúng tôi sẽ triển khai đánh giá về trung tâm thể thao trong vòng một tháng rưỡi."

"Ồ, tới đây thi sát?" Huấn luyện viên gật gù đầu, "Tôi có nhận được thông báo, nhưng hôm nay có khả năng hơi bất tiện, mời Lê tiểu thư hãy lên lịch lại với trung tâm lần nữa."

Lê Vĩnh Huyền tất nhiên sẽ không cứ như vậy từ bỏ, cô chưa từ bỏ ý định truy vấn: "Sẽ chỉ mất vài phút nghỉ ngơi của mọi người, cũng không được sao? Hôm nay tôi chỉ muốn hỏi vài vấn đề mà thôi."

"Cô có hỏi cũng vô dụng, tuyển thủ phụ trách đối ngoại không có ở đây."

"Tôi không cần nhất định phải nói chuyện với chỉ một người nào đó, bất cứ vị tuyển thủ cũng đều có thể ——"

Huấn luyện viên vẫn lắc đầu, "Không ích gì, người duy nhất có thể nói là Mạch Vĩ Triết."

Trong khi bọn họ đang ở thế giằng co ——

"Oa!" Phía sau cô có người mở cửa tiến vào, còn phát ra tiếng tán thưởng tấp nập, "Một cái móng màu xanh biếc, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó!"

Lời này vừa nói ra, vang vọng khắp trong phòng tập. Tất cả các vận động viên đang nhắm mắt thiền định trước mặt, vừa nghe thấy vậy, đột nhiên toàn bộ đều có tư tưởng giống nhau, mở mắt ra, quay đầu và dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Lê Vĩnh Huyền.

Lê Vĩnh Huyền lập tức vừa theo phản xạ dùng tay để che móng mình, vừa quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn kẻ vừa lỗ mãng ——

Người tới, có mái tóc trong như bóm sư tử, tiếng nói cũng rất quen tai. Không phải đúng là người lúc sáng đã thưởng cho cô một dấu tay máu, còn đây cô ngã trên mặt đất hay sao?

Đối diện với hắn, cuối cùng cô cũng nhìn thấy rõ ràng gương mặt hắn. Ừ, rất tương xứng với hình ảnh đầu tiên của đội trượt băng trong tư liệu trên tay cô.

Mày rậm, mũi thẳng, đường nét trên khuôn mặt hắn đẹp đáng kinh ngạc, cùng với một đôi mắt giống như ánh sáng màu hổ phách.

Đây..... còn không phải là Mạch Vĩ Triết hay sao?!

Vàng, cái móng rất đẹp, cho dù nó là màu xanh.

Mạch Vĩ Triết ngả ngón dựa người vào bức tường kính, thờ ơ lắng nghe cô xụ mặt, đứng đắn tường thuật nội dung chuyến thăm lần này.

Cô có thể đã không biết rằng, trong phòng huấn luyện được trang bị gương từ sàn đến trần ở cả hai bên tường, từ vị trí của hắn có thể nhìn thấy cô rất rõ ràng. Nếu cô biết hẳn căn bản không hề lắng nghe, mà vẫn luôn đang thương thức cặp móng đáng yêu của cô, có lẽ cô sẽ không thể nào tiếp tục bình tĩnh đĩnh đạc nói tiếp như vậy.

Áo sơ mi trắng, chiếc váy bó bên trong đã phác họa ra được cơ thể mảnh mai yếu điệu của cô. Trên đùi là những vệt màu xanh lá cây đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của hắn, thật sự khiến người ngửa tay, muốn giúp cô vỗ vỗ.....

"..... Xin hỏi, anh có nghe không?" Lê Vinh Huyền hỏi một câu, kéo hắn quay về hiện thực.

Chỉ thấy đôi mắt cô hơi nheo lại, có chút nghi ngờ.

Cho dù thật sự giống như đang đi vào cõi thần tiên, nhưng Mạch Vĩ Triết hẳn là người phương nào, sao có thể bị bắt? Nếu hắn đang ở trong một câu chuyện, hẳn có thể đóng được cả mười vai.

"Đương nhiên là có. Kỳ tập huấn thứ hai của chúng ta sẽ bắt đầu vào tuần tới, tần suất sử dụng trung tâm thể thao sẽ biến thành mỗi tuần bốn ngày, mỗi ngày sáu giờ. Đến kỳ tập huấn thứ ba sẽ biến thành mỗi tuần bảy ngày, mỗi ngày chín giờ. Và kết quả của kỳ huấn luyện lần đầu, sẽ được công bố trong bảng tin cuối tuần." Hắn rất dễ dàng trả lời liên tiếp các vấn đề của cô.

Cặp mắt với lông mi dài đẹp vẫn nhú lại, nghiên cứu câu trả lời của hắn.

"Tôi muốn hỏi, chính là cảm giác "cá nhân" của Mạch tiên sinh." Cô hít một hơi, nói tiếp: "Trung tâm có đáp ứng được kỳ vọng và mục tiêu của anh hay không? Có cần phải tăng cường chỗ nào hay không? Nền tảng huấn luyện mới, thông số kỹ thuật hay trạng thái thì sao? So với sân luyện tập trước kia thì thế nào?"

Lại là một câu hỏi khác. Cô nàng này, không thể bình tĩnh, nói từ từ hay sao?

Ngay lập tức, hắn lười biếng ngáp một cái, "Nếu cô muốn phỏng vấn tôi, trước tiên phải nói lại với huấn luyện viên để lên lịch hẹn. Hiện tại tôi muốn bắt đầu huấn luyện."

Huấn luyện? Nhiều người bọn họ đều giống như đang nghỉ ngơi, ngủ gật!

Mặc kệ, cô vẫn tiếp tục hỏi.

"Ngoài ra, các biện pháp dự phòng của trung tâm có đủ hay không? Nhân viên cứu hộ khẩn cấp dường như không phát huy tốt chức năng, đúng không?" Cô đang có ý nhắm vào trên cánh tay băng bó băng của hắn.

Sáng nay, chính mắt cô đã nhìn thấy hắn cầm cánh tay đầm máu của mình chạy ra bên ngoài như điên; Một màn kia thật sự quá vô lý, khiến cô chứng kiến thiếu chút nữa thì tim đã ngừng đập.

"Đó là việc nhỏ." Mạch Vĩ Triết thực sự không để bụng xua xua tay, "Chúng tôi chỉ không muốn ngồi ngốc nghếch trong phòng chờ cứu hộ đến mà thôi, vì thế khi nghe thấy tiếng xe cứu thương, tôi đã tự mình đi ra ngoài."

"Ồ." Lê Vinh Huyền gật gật đầu, vừa cúi đầu nhanh chóng ghi chú, "Điều này chứng tỏ sự ứng biến về biện pháp cứu hộ ở trung tâm thể thao có vấn đề, không thể xử lý thương thế của anh trong trường hợp khẩn cấp."

"Vô lý. Tôi nói với cô ——"

Lê Vinh Huyền chỉ phớt lờ hắn! Cô dứt khoát quay đầu, dò hỏi tất cả những tuyến thủ bên cạnh đang trợn to mắt nhìn chăm chăm hai người, "Vậy, xin hỏi các anh từng có trải nghiệm tương tự hay không? Chính là khi bị thương nhưng không được xử lý kịp thời? Có thể nói một chút về việc cần phải cải thiện nơi nào, muốn tăng thêm nhân viên cứu hộ thường trú hay không? Hay là muốn tăng cường cơ sở vật chất?"

Từng đôi mắt sáng lấp lánh chớp chớp, nhưng không ai trả lời. Tất cả bọn họ đều nhìn Mạch Vĩ Triết, tùy thuộc vào sự dẫn dắt của hắn.

Lê Vinh Huyền đột nhiên cảm thấy yếu đuối, có cảm giác như mình đang ở nhà trẻ.

Những tuyến thủ này có chuyện gì vậy? Nếu không nói thì không nói, nhưng khi nói chuyện lại thờ ơ như vậy, căn bản không thể hỏi ra được nguyên nhân gì. Cô làm việc đã lâu như vậy, thật sự rất hiếm khi động tới tường hợp khó và vào thế này.

"Nếu như sau này lại phát sinh chấn thương tương tự ——"

Mạch Vĩ Triết ngắt lời cô. Hắn ngồi dậy, tiến lên vài bước tới gần.

"Sau này chắc chắn sẽ tiếp tục phát sinh, tôi cũng sẽ xử lý theo cách tương tự." Hắn dứt khoát giơ tay phải lên, cời bỏ băng gạc cho cô xem, "Trong trung tâm không có phòng giải phẫu, nhân viên y tế chỉ có thể giúp tôi cầm máu, tôi bị thương nơi cánh tay mà không phải là hai chân, tự mình đi ra ngoài

lên xe cứu thương thì có gì không đúng? Chẳng lẽ muốn tôi cứ ngồi yên cho máu chảy, chờ đến khi có cáng tiến vào nâng tôi ra hay sao? Điều này liên quan gì tới sự ủng hộ biển không tốt, không phải đã đi quá xa sao?."

Lê Vĩnh Huyền nhìn chăm chăm vào cánh tay hấn, phía trên có một vết khâu dài giống như con rết, xanh xanh đỏ đỏ, da thịt vẫn còn sưng lên —

Cô giống như đã bị mê hoặc, ánh mắt dính ở trên miệng vết thương. Một mũi khâu, hai mũi khâu, ba mũi khâu..... Tiếng nói chuyện của hấn càng ngày càng xa.....

Những điều tiếp theo, cô không thể nhớ rõ. Đầu óc trống rỗng.

Mạch Vũ Triết cũng chết lặng, trơ mắt nhìn người con gái một khắc trước còn bình tĩnh nghiêm túc, ngay sau đó cả người đột nhiên giống như bị rơi hết xương cốt, mềm như bông ngả xuống!

Không biết qua bao lâu, Lê Vĩnh Huyền chỉ cảm thấy giống như mình vừa mới ngủ một giấc, từ từ tỉnh lại. Trong phút chốc có cảm giác choáng váng, khiến cô không rõ ràng lắm mình đang ở nơi nào và đang làm gì.

"Tỉnh rồi sao?" Đột nhiên, tiếng nói trầm thấp vang lên ở bên tai cô, lời cô trở lại hiện thực. "Không có vấn đề gì sao? Vậy tôi sẽ buông tay."

Lúc này cô mới nhận ra rằng, hôm nay đây là lần thứ hai cô ngã xuống mặt đất, và lần này, sau lưng còn có một cánh tay mạnh mẽ ôm cô. Cả người cô đều đang rúc vào trong lòng người ta.

Khi nhận ra điều này, cô đột nhiên hoàn toàn tỉnh táo. Lê Vĩnh Huyền giống bị điện giật, bất ngờ ngồi thẳng lại!

"Tiểu thư, nếu cô như thế, sao chúng ta có thể làm việc được đây?" Tiếng nói bên cạnh cô vang lên lần nữa, mang theo nồng đậm ý trêu chọc, "Chúng tôi suốt ngày bị thương, nếu mỗi một đợt huấn luyện cô đều ngất xỉu, làm sao viết báo cáo được? Hay là vẫn nên là cử một cậu bé đến đây đi."

Toàn bộ sau lưng Lê Vĩnh Huyền cứng đờ, hít sâu một hơi, cô đỡ bức tường kính chậm rãi đứng lên.

Hôm nay đã mất mặt đủ rồi. Thật sự. Tuyệt đối không thể tiếp tục mất mặt ở trước mặt mọi người.

Trước mắt bao người cô đứng lên vững vàng, khéo léo sửa lại quần áo một chút, nhặt dữ liệu và ghi chú dưới sàn nhà lên, sau đó nói lời cảm ơn huấn luyện viên, cảm ơn các tuyến thủ, lúc này mới bình tĩnh rời đi.

Sau khi chờ cô rời khỏi, huấn luyện viên háng giọng, nói: "Được rồi, hiện tại bắt đầu một lần nữa. Hít sâu, tập trung vào —"

Đang tiến hành huấn luyện được một nửa thì bị gián đoạn, thật sự là rắc rối lớn nhất. Hơn nữa, huấn luyện viên đã nhạy bén nhận thấy được lực chú ý của các tuyến thủ có chút phân tán, nhìn vào từng đôi mắt lập loè ánh sáng là biết.

Trong đó bao gồm một đôi con ngươi sắc bén màu hổ phách nhạt.

Trong khi đó, vai chính khiến tâm tư các tuyến thủ lang thang, đã rời đi xa.

Vừa ra khỏi trung tâm thể thao, Lê Vĩnh Huyền lập tức ảo não đến nỗi rất muốn đâm vào tường! Mở cửa xe! Quăng đồ xuống! Tự đánh mình!

Làm việc nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên mất mặt nặng nề thế này! Nếu như truyền tới tập đoàn, để tổng giám đốc nghe thấy được..... Nghĩ đến đây, cô thật sự muốn đào một cái hố thật lớn và tự mình chui vào trong đó!

Tâm trạng ảo não này, chỉ có thể sử dụng công việc như một sự phân tâm, thoát khỏi nó. Nhưng mãi cho tới đêm khuya, khi cô về nhà, hết sức vui đầu vào viết một bản báo cáo, tâm trí vẫn không thể ngừng suy nghĩ về những gì đã xảy ra.

Ngẩng đầu, cô phát hiện đã hơn mười một giờ tối. Cô đã quên cả ăn tối, cũng không có ai nhắc nhở cô.

Tất nhiên sẽ không có người nào nhắc cô. Cô sống một mình, tự mình chăm sóc bản thân mình lâu như vậy, cho dù đói đến nỗi ngất xỉu trong phòng, cũng sẽ không có người nào biết.

Sau khi cô để bản nháp báo cáo trước bàn, lập tức đứng lên, đuổi người một chút vì dựa vào bàn đánh máy nên vai cổ cánh tay đều đau nhức, sau đó dụi đôi mắt mệt mỏi của mình. Vì đã ngồi trong một thời gian dài lại đói khát, hiện tại đột nhiên đứng lên nên có chút hoa mắt, vì thế cô dựa vào bàn làm việc.

Đột nhiên, hình ảnh buổi chiều lại nhảy vào trong tâm trí cô.

Khi cô tỉnh lại và phát hiện ra mình không phải một mình, mà cảm giác có người đang che chở cho cô. Cảm giác ấy rất mới mẻ, nhưng cũng rất kỳ lạ, khiến cô lập tức có chút không biết phải làm sao —

Đình! Loa máy tính phát ra tiếng vang thanh thúy.

Có Email mới! Lê Vĩnh Huyền lập tức đi tới trước màn hình máy tính xem xét. Mặc dù nhìn thấy chỉ là một Email của nhóm, nhưng, nó được gửi đến từ tổng giám đốc —

Ở trong ban đêm yên tĩnh, cô mỉm cười ngây ngốc một mình.

~~~~~Hết chương 1.~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tổng giám đốc thật sự muốn tới!

"Lương tổng nói, cô viết phân tích báo cáo rất thú vị, ông ấy nhìn thấy có rất nhiều tiềm năng. Ông ấy muốn tự mình đến trung tâm thể thao một chuyến, quan sát thực địa." Thư ký tổng giám đốc thư có giọng nói rất ngọt ngào, giống như đang ca hát với cô.

Một khắc kia, Lê Vinh Huyền thật sự cho rằng thế giới bỗng trở nên yên lặng vài giây, quên cả hô hấp, căn bản không biết bản thân mình đang nói gì, cũng dường như không nghe thấy thư ký ở đầu bên kia điện thoại đang nói những gì.

Cô chỉ biết là, "Hắn" muốn tới!

Lần cuối cùng khi bọn họ gặp nhau là vào năm ngoái trong bữa tiệc cuối năm của tập đoàn. Vào thời điểm đó, Lương tổng có phong độ rất nhẹ nhàng, là tiêu điểm chú mục của tất cả mọi người, mặc dù Lương tổng rất chu đáo nói chuyện với rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng vẫn đặc biệt dành thời gian nói chuyện với cô mấy câu, tự mình cầm ly rượu champagne tới cho cô, hàn huyên một chút về tình hình công việc gần đây của cô.

Một khi hai người bắt đầu nói chuyện, không ngờ không thể dừng lại, bọn họ đã nói tới tận đêm khuya ——

Nghỉ lại đêm hôm đó, cả người cô giống như bước lên những đám mây. Cho dù không uống rượu, nhưng một luồng men say đã bắt đầu lan tràn, cả người đều giống như ngâm trong bong bóng màu vàng của rượu champagne.

"Tiểu thư, sao cô lại thích chặn đường như thế?" Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng nói ngả ngón, "Ít gây rắc rối một chút được không?"

Men say tan thành mây khói, rượu champagne, bong bóng, bầu không khí lãng mạn màu hồng lập tức tan biến. Cô lại bị kéo về hiện thực lần nữa. Quay đầu lại trông mất giân dừ ——

Quả nhiên lại là con quỷ đáng ghét kia!

Thời gian gần đây, cô đã phải chạy tới trung tâm huấn luyện hàng ngày để viết báo cáo đánh giá, mà trước mắt trung tâm chủ yếu được sử dụng bởi người của đội trượt băng. Tới tới lui lui đều chạm mặt. Sau khi bắt đầu biết nhau, cô cảm thấy toàn đội mười mấy đội viên đều là những chàng trai cực kỳ nghiêm túc và tốt bụng, ngoại trừ Mạch Vĩ Triết.

Người này..... nên nói như thế nào đây, luôn chỉ nói dăm ba câu lập tức bắt đầu thử nghiệm sự nhẫn nại của cô.

Nếu đó là một người khác, có thể cô sẽ lập tức lắc mình tránh ra và nói lời xin lỗi; nhưng giọng nói đặc biệt ngả ngón và không tôn trọng của Mạch Vĩ Triết, khiến cô không nhịn được phải vạ lại một cách sắc bén.

"Lối đi rộng như vậy, vì sao anh luôn phải muốn tôi nhường đường?"

Khóe miệng của hắn hơi cong lên, chỉ xuông "giày trượt băng."

Ồ, cũng đúng, cuộc huấn luyện trọng lượng của hắn đã kết thúc, muốn chuẩn bị tới sân băng luyện tập, chân đang mang giày trượt băng, đi đường khá bất tiện, nhìn từ bên ngoài, hắn có chút giống vịt.

Lê Vinh Huyền vừa không tình nguyện tránh ra, vừa thấp giọng nói thầm: "Các anh mang giày trượt nặng cũng có thể đi như bay, sao sẽ không thể đi bộ?"

"Không phải đã dạy cô rồi sao? Giày trượt của chúng tôi hơi ngắn, vì muốn nâng cao tốc độ nên lưỡi dao hơi bị xiên, nếu đứng không vững, sẽ bị té ngã." Trong khi nói, hắn còn cố ý giơ chân lên cho cô nhìn xem.

Cô phải thừa nhận rằng, hắn rất linh hoạt, bàn chân nâng lên đủ cao để cô có thể nhìn thấy rõ lưỡi dao sáng bóng ở trước mặt mình. Đối mặt với ánh sáng lạnh của kim loại, cô bất giác lùi về phía sau một bước.

"Nó rất tuyệt, rất cứng rắn." Mạch Vĩ Triết đắc ý dạt dào, "Sợ cũng đúng. Nhường đường đi."

Thật ấu trĩ. Cô lại trừng mắt liếc hần một cái, tuy nhiên vẫn theo lời tránh ra.

Hần mỉm cười lướt qua người cô, tuy nhiên, hần đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn cô. Cặp mắt màu hổ phách nhạt đánh giá từ trên xuống dưới người cô một lượt.

Lê Vĩnh Huyền bị hần nhìn xem như vậy, cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng hần luôn cố tình thích nhìn cô như vậy, giống như rất thích thú khi nhìn thấy cô bất an.

"Còn chuyện gì nữa?" Cô đề phòng hỏi, "Tôi đã nhường đường rồi."

"Bữa sáng hôm nay cô đã ăn gì?"

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2-2

Bữa sáng? Vừa bị hỏi như vậy, trong đầu cô đột nhiên trở nên trống rỗng. Khi cô ăn cơm nhất định sẽ vừa ăn vừa đọc sách hoặc xem tài liệu, trả lời tin nhắn, thậm chí là khi đang họp, căn bản không thể nhớ rõ mình đã ăn gì.

"Tôi uống cà phê..... hình như còn ăn bánh mì?" Chính cô cũng không chắc chắn.

"Rất thơm." Hần tới gần cô, hít vài hơi thật sâu ở đầu vai cô. "Cô có ăn bánh ngọt, đúng không? Hơn nữa có mùi sô cô la, Hazelnut latte ——"

Hần dựa thật sự rất gần, hơi thở phả nhẹ, lỗ tai cô đột nhiên tê tê ngứa ngứa.

"Anh....."

Câu mắng chửi người còn chưa kịp nói ra, đột nhiên, các tuyến thủ không biết từ nơi nào từng bước từng bước xông ra, nháy mắt vây quanh bên người cô.

"Hazelnut?"

"Latte?"

"Bánh ngọt?"

"Sô cô la?"

Mỗi người đều nghe được một từ mấu chốt, đôi mắt hoàn toàn tỏa sáng!

Lê Vĩnh Huyền bị vây quanh, không thể động đậy. "Anh, các anh muốn làm gì?!"

"Chế độ ăn uống của kỳ huấn luyện được quản chế rất nghiêm ngặt, cô cho chúng tôi ngửi một chút đi." Ai đó trả lời với vẻ mặt đưa đám.

"Tôi đã một tháng rồi chưa từng nhìn thấy bánh ngọt."

"Tôi ba tháng!"

"..... bình tĩnh một chút." Cô cố gắng khuyên can.

Nhìn cô vừa xấu hổ lại vừa cố gắng trấn an, mọi người càng trở nên trầm trọng hơn, quay chung quanh ở bên người cô, dựa đến càng gần, cho đến khi chật như nêm cối. "Ồi ôi..... vị ngọt của sô cô la..... mùi thơm bột mì....."

Thời gian này, trong kiếp sống huấn luyện buồn tẻ và khắc nghiệt của bọn họ, Lê tiểu thư nhìn như nghiêm túc nhưng lại rất dễ dàng đỏ mặt, giống như có thêm một món đồ chơi mới, linh vật ——

Linh vật khi nói chuyện đều nói lắp, biểu tượng bình tĩnh đều bị tan rã, "Không, đừng làm loạn, không phải các anh muốn... muốn luyện tập sao?"

May mắn thay sự giúp đỡ đã xuất hiện đúng lúc. Giọng nói của huấn luyện viên giống như từ trên trời giáng xuống, "Không sai. Các anh đang định lêu lổng cho đến khi băng tan hết, đúng không?"

Huấn luyện viên vừa xuất hiện, quả nhiên mọi người đều ngoan ngoãn buông tha Lê Vĩnh Huyền, đi về hướng sân trượt băng. Lê Vĩnh Huyền lúc này mới

nhẹ nhõm thở ra một hơi, tìm vị trí ở bên ngoài ngồi xuống.

Nghĩ đến tình huống cấp bách vừa rồi, cô không nhận được rung mình một cái. Cô đã quen với việc luôn ở một mình, thật sự không quen gần gũi với một đám người như vậy.

Hơn nữa, làm thế nào bằng có thể tan? Nhiệt độ tại sân tập luôn được duy trì vào khoảng năm độ. Mỗi lần khi quan sát luyện tập, các vận động viên dường như không hề có cảm giác gì; nhưng ngồi ở một bên, người mặc áo sơ mi, váy ngắn, trang phục tiêu chuẩn của văn phòng, cô thường xuyên cảm thấy ớn lạnh khi mình viết lách. Con lạnh chạy từ tay, chân, một đường tản lên, lạnh đến nỗi gần như không nắm được bút —

"Này, hãy giữ cái này giúp tôi!" Đột nhiên có một tiếng hét to, sau đó, đầu cô bị bao phủ trong bóng tối. Cô chỉ kịp ngẩng đầu lên, giấy tiếp theo khuôn mặt đã bị che phủ, không nhìn thấy gì.

Đáng giận, lại là hắn!

Cô thở hổn hển và giật chiếc áo khoác trên đầu mình xuống, trừng mắt liếc nhìn Mạch Vĩ Triết một cái. Bàn tay lớn của hắn đặt ở sau lưng, nhẹ nhàng thoải mái trượt xuống.

Lê Vĩnh Huyền có một sự xúc động, thật sự muốn ném áo khoác của hắn xuống đất và dùng đôi giày của mình hung hăng dẫm đạp lên đó.....

Tuy nhiên, cô hiểu rất rõ ràng, ngay cả khi cô huỷ chiến Páo khoác này, sau này sẽ còn có ngàn ngàn vạn vạn chiếc khác — dù sao tất cả đều do nhà tài trợ cung cấp, hắn sẽ không đau không ngứa.

Cô vốn chỉ thuận tay ném ở bên cạnh, nhưng khi cô càng ngồi càng lạnh, trong bất tri bất giác, tay cô lại chậm rãi với qua, lén lút... lén lút kéo chiếc áo khoác lại đây.....

Nhờ có chiếc áo khoác che ở trên đùi, cô dễ dàng quan sát cả nhóm, không còn run rẩy vì lạnh —

Buổi tối, luyện tập kết thúc, Lê Vĩnh Huyền cất tài liệu và máy tính của mình, lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên có người chậm rãi tới gần.

Cô đã ở trong trung tâm thể thao từ sáng đến tối trong gần một tháng, đối với những người thường xuyên đến đây đều nắm rõ như lòng bàn tay. Nhưng hai người đang đi tới đều là những gương mặt xa lạ, ngày thường chưa từng thấy qua. Người đi đầu là một người phụ nữ trẻ tuổi, trang điểm hợp thời, vừa thấy Lê Vĩnh Huyền ngẩng đầu lên, cô ta lập tức tiến lên tự giới thiệu.

"Xin chào, tôi là phóng viên của tờ Time Weekly. Xin hỏi cô có quen biết Mạch Vĩ Triết hay không?"

"A..... ồ?" Lê Vĩnh Huyền kinh ngạc chớp chớp mắt.

Thấy ánh mắt cô phóng viên nhìn chằm chằm chiếc áo khoác của vận động viên trên đầu gối mình, Lê Vĩnh Huyền nhanh chóng đứng dậy, một tay nắm lấy chiếc áo khoác giấu ở sau lưng, một tay lắc mạnh, "Không, không phải. Tôi chỉ là —"

"Vậy cô là ai? Bạn bè? Người thân? Hay là anh em họ?" Cô phóng viên dồn dập hỏi giống như một sự bùng nổ vào trong đầu Lê Vĩnh Huyền, "Cô quen biết Mạch Vĩ Triết đúng không? Vì sao cô có áo khoác của anh ấy? Chúng ta có thể chụp một bức ảnh được không?"

Trong khi cô ta hỏi, người đàn ông đi theo bên cạnh đã sớm giờ máy ảnh lên, tách tách đã chụp xong vài bức ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-3

Trong hỗn loạn Lê Vĩnh Huyền vẫn mơ hồ cảm thấy kỳ lạ: Truyền thông ra vào trung tâm thể thao, không phải là Sports Weekly hay sao? Vì sao các phóng viên tin tức giải trí lại xuất hiện ở đây?

Đối mặt với nhà báo hung hăng, cô không biết nên phải làm gì. Cô lùi vài bước về phía sau cho đến khi sau lưng đụng phải một bức tường cứng rắn nhưng ấm áp....., áo khoác trong tay cô cũng bị giữ chặt.

"Cảm ơn." Người phía sau nói. Tiếng nói rất trầm thấp, rất quen thuộc.

Lời vừa nói ra, nữ phóng viên và nhà nhiếp ảnh giống như bị trúng tà, đôi mắt đăm đăm, mở to hết cỡ nhìn chằm chằm người phía sau lưng cô..... Mạch Vĩ Triết.

Mạch Vĩ Triết thậm chí không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, trên khuôn mặt đẹp trai không hề có chút biểu tình, một tay nắm chiếc áo khoác và phía dưới — kéo tay cô — lúc này ngay cả khi hắn đang đi giày trượt băng, cũng vẫn bước đi như bay.

Lê Vinh Huyền được kéo đi rất xa, cho đến khi vào phòng nghỉ hần mới buông cô ra. Khi quay đầu lên nhìn lại, cô phát hiện ra bảo vệ của trung tâm thể thao đã tiến lên ngăn cản phóng viên, và phóng viên đang cố thương lượng với bảo vệ.

Vào phòng nghỉ, cửa được đóng lại, thái độ lạnh như băng giá của Mạch Vĩ Triết lập tức biến mất, một lần nữa quay về dạng lưu manh. Hần giống như đã nắm được bím tóc, đặc ý dào dạt lên giọng với Lê Vinh Huyền.

"Cô nhớ phải viết rõ chuyện này trong báo cáo của mình. Quy tắc cho các phương tiện truyền thông và vị trí của nhân viên bảo vệ đều phải được xem xét lại lần nữa. Ngoài ra, về vấn đề kiểm soát truy cập đã nói lâu rồi, cần phải được đánh giá kỹ lưỡng, cô nghe rõ không?"

"Ồ, họ đến để phỏng vấn anh sao?" Cô xoa xoa cổ tay hơi đau, hỏi lại.

"Đương nhiên, nhưng tôi là ngôi sao của đội, không phải muốn phỏng vấn là có thể phỏng vấn."

Lê Vinh Huyền không nhận được muốn tròn mắt. Người này rốt cuộc sao vậy, không biết hai chữ khiêm tốn viết như thế nào sao?

"Tôi đang bận, sẽ không lãng phí thời gian của quý ngài." Nói xong, cô làm bộ sắp phải rời đi.

"Này, cô định rời đi như vậy sao? Hôm nay đã viết báo cáo xong chưa? Có cần tôi bổ sung thêm gì nữa hay không?" Hần vẫn không buông tha cô, tiếp tục kêu là ở phía sau lưng, "Tôi cho cô cơ hội ăn tối cùng chúng tôi, nhanh cảm ơn đi."

"Không cần phải bận tâm." Cô trừng hần một cái, "Bữa tối của các anh không có gì để khen —"

"Sao có thể!" Mạch Vĩ Triết cố ý làm ra vẻ mặt khiếp sợ, "Món ăn chính cô có thể chọn cá hoặc ức gà, các món ăn phụ có thể chọn măng tây hoặc rau chân vịt! Sang trọng như vậy, cô còn than phiền?!"

Về mặt của hần đã chọc cô cười. Gặp gỡ loại người này, cô thật sự không biết nên làm gì!

Nói thật, cô không biết những tuyến thủ này đến tốt cùng đã trải qua huấn luyện khắc nghiệt như thế nào; Chế độ ăn uống của họ đều có chuyên gia theo dõi, ăn toàn các món siêu thanh đạm không nói, màu sắc cũng cực kỳ đơn điệu. Sau khi đi theo bọn họ ăn một vài lần, Lê Vinh Huyền hoàn toàn không bao giờ muốn ăn với bọn họ nữa.

"Muốn hẹn tôi ăn cơm, ít nhất cũng phải là thịt bò bít tết dưới ánh nến mới được." Cô cố tình đáp lễ lại hần.

"Cô thích ăn thịt bò bít tết nướng trên nến?" Đôi mắt màu hổ phách lấp lánh nụ cười tinh nghịch. "Người bình thường sẽ dùng bếp lò để nướng. Hay là, người yêu của cô có kỹ năng đặc biệt, có thể dùng ngọn nến để nướng bò bít tết?"

Cô nghe xong thì rùng mình một cái, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất. "Anh đã nghe lén khi tôi nói chuyện điện thoại?"

Lưu manh chính là lưu manh, không bao giờ quan tâm tới việc mất mặt, "Cô đứng ở giữa đường nói cả buổi, còn giống như người mộng du cười khúc khích rất lâu, ai không nghe không thấy?"

Giống như ăn trộm bị bắt, trái tim Lê Vinh Huyền đập nhanh hơn, đôi tai bắt đầu đỏ bừng. Cô không nhiều lời nữa, xoay người rời đi —

Quay người lại, cô mới giật mình khi nhìn thấy tất cả các tuyến thủ đều đang ở phía sau cô, mỗi người đều tròn to mắt nhìn cô.

"Tiểu Mạch ca lại chọc Lê tiểu thư tức giận!"

"Huấn luyện viên, thầy xem những gì tiểu Mạch đã làm!"

Mọi người vừa nhìn thấy biểu tình lạnh lùng của cô, lập tức bắt đầu đánh trống reo hò, lớn tiếng ở phía sau.

Mặc dù Mạch Vĩ Triết là đội trưởng, ngôi sao của toàn đội, bề ngoài có vẻ rất nghiêm túc, nhưng sau khi ở chung một thời gian liền có thể phát hiện ra hần rất tinh nghịch, mọi người rất thích kéo chân sau của hần, quả thực nó đã trở thành một trò tiêu khiển cho toàn đội.

"Mạch Vĩ Triết, tôi đã nói rất nhiều lần rồi, Lê tiểu thư tới đây là để làm việc, chúng ta nhất định phải cùng nhau phối hợp với cô ấy, không được làm lẩn." Bất luận là tướng mạo, dáng người hay trang phục đều giống như huấn luyện viên Mafia, chiều thước lợi hại nhất chính là so sánh giọng điệu lạnh như băng, từng trợn giống như băng đao thổi qua, khiến người không rét mà run.

"Tôi chỉ —" Mạch Vĩ Triết một lần nữa bị vây hãm, khổ mà không thể nói nên lời.

Chỉ thấy lão đại huấn luyện viên đứng sừng sững ở cửa, hai tay ôm ngực, giọng lạnh như băng nói với Mạch Vĩ Triết: "Cậu thích nói chuyện, đúng không? Chúng tôi đã làm gián đoạn, đúng không? Vậy hiện tại hãy đi ra ngoài nhận phỏng vấn đi. Phóng viên của một tạp chí hàng tuần đang chờ cậu đó, cậu hãy nói cho đủ."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-4

"Nhưng tôi ——"

"Đi! Ngay lập tức!" Huấn luyện viên vung tay lên, chỉ vào cửa.

Mạch Vĩ Triết ném cho cô một ánh mắt uy hiếp "nhớ kỹ cho tôi", sau đó mặc áo khoác vào lần nữa, bước ra ngoài một cách miễn cưỡng.

"Sau này nếu như tiểu Mạch lại tìm cô gây rắc rối, cô cứ nói cho chúng tôi biết, không cần khách khí." Những lời an ủi lạnh như băng của huấn luyện viên rất dọa người, các đội viên bên cạnh cũng theo đó gật đầu dửng dờ.

"À....." Cô nên phản ứng như thế nào? "Cảm ơn."

"Không cần khách khí." Nói xong, huấn luyện viên mặt lạnh như băng xoay người rời đi.

Để lại cô cùng với các đội viên hai mặt nhìn nhau. Nhóm người này mới ở độ tuổi đôi mươi, cùng nhau dùng đôi mắt lóe sáng nhìn cô, bầu không khí trở nên rất kỳ lạ ——

"Vậy, tôi sẽ đi trước?" Cô ngập ngừng nói, hy vọng bọn họ có thể nhường đường.

"Một người ăn cơm nhất định sẽ rất nhàm chán, đi ăn cùng chúng tôi đi."

"Đúng vậy, cùng nhau đến đây đi!" Lời mời cực kỳ nhiệt tình.

Đáy lòng Lê Vĩnh Huyền thật ra có chút cảm động. Tuy nhiên, đầu cô vẫn chưa choáng váng. Sau khi cô chần chờ một lát, thật cẩn thận hỏi: "Các anh..... có phải..... muốn tôi viết thêm về tình hình thức ăn vào trong báo cáo một chút hay không?"

Lời này được đổi lại là từng nụ cười sáng lạn và tán dương.

"Đúng vậy!"

"Thật sự là một người thông minh!"

.....

Sáng sớm vài ngày sau, ngay bên ngoài phòng tập của trung tâm, vang lên những tiếng bước chân dồn dập thành thủy của giày cao gót.

Chưa đến bảy giờ, người nào đó đã dậy thật sớm. Mạch Vĩ Triết nghĩ thầm khi đang chạy ở trên máy chạy bộ như điên, mồ hôi ướt đầm.

Toàn đội khởi động bắt đầu từ 7 giờ rưỡi, nhưng Mạch Vĩ Triết luôn tới sớm hơn một tiếng so với mọi người. Hắn có lịch huấn luyện riêng của mình.

Rầm! Cửa mở ra, một cái đầu người gần như bốc lửa xuất hiện.

Mạch Vĩ Triết đang chạy trên máy chạy với tốc độ bảy dặm một giờ, vẫn duy trì sự ổn định và không hề có ý định chạy chậm lại. Tuy nhiên, tầm mắt hắn lập tức nhót cô lại, nhìn chằm chằm cô bước đi từng bước một về phía mình.

Ồ, cô ấy vẫn như vậy, một trăm phần trăm váy OL: Áo somi trắng như tuyết, váy hẹp màu xanh đen, giày cao gót màu đen. Chỉ đơn giản như vậy, nhưng lại nhấn mạnh tất cả những ưu điểm của cô rất rõ ràng. Nhìn eo nhỏ, chân dài, cùng với ánh mắt đều khiến hắn có ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên——

Phản ứng của cô vẫn như cũ. Bất cứ lúc nào phát hiện ra ánh mắt hắn tùy tiện đánh giá mình trừ trên xuống dưới như vậy, Lê Vĩnh Huyền nhất định sẽ không vui và mím môi lại, ánh mắt toát ra sát khí, trừng trừng về.

Mạch Vĩ Triết nhin cười, ra vẻ thoải mái trả lời: "Sớm như vậy, cô cũng tới luyện chạy hay sao?"

Cô vẫy tay và đẩy ra một đồng tài liệu ngay dưới mũi hắn.

Phía trên là đầu đề tin tức trên internet. Bức ảnh rất to rõ ràng, trùng hợp cũng có một bóng dáng yếu điệu mặc áo somi trắng và váy hẹp. Ở giữa bức ảnh rõ ràng là Mạch Vĩ Triết, đang nắm tay cô, một bộ mặt đang quay đầu lại trừng về phía nhà nhiếp ảnh. Khuôn mặt đẹp trai khó chịu được chụp rất rõ ràng, hoàn toàn không có khả năng nhận sai.

"Ồ....." Hắn phản ứng như không có gì, tiếp tục chạy.

"Này? Đây là phản ứng của anh sao?" Có người rõ ràng đang đè nén lửa giận trong giọng nói.

"Không, nhưng có thể đoán được nội dung." Mặc dù hần nói trong khi đang thở nhanh, nhưng giọng điệu vẫn chẳng hề để ý. "Phóng viên ngày đó chụp ảnh này, cô cũng ở đây, vì sao lại..... sốc như vậy?"

"Anh vui lòng đọc rõ bài báo trước đi."

Mạch Vĩ Triết lấy tờ giấy từ trong tay cô, nhanh chóng lướt qua một lần, sau đó lại đẩy nó lại cho cô. Bước chân hoàn toàn không hề chậm lại.

"Xem xong rồi. Thế nào?"

Đó chỉ là những cáo buộc vô căn cứ, hần đã tập mãi thành quen. Hơn nữa, lúc ấy hần có nghiêm túc cảnh cáo phóng viên không được đưa hình chính diện của Lê Vĩnh Huyền, bọn họ cũng làm rồi. Đã giảm thương tổn đến mức thấp nhất, cô còn tức giận gì nữa?

"Thế nào?! Sao anh có thể hỏi như thế?" Lê Vĩnh Huyền không tự chủ được nâng cao giọng nói, "Họ đã đề cập tới tên tập đoàn chúng tôi!"

"Đó không phải tôi ——" Hần có ý định ngắt lời.

Nhưng Lê Vĩnh Huyền không để ý tới hần, tiếp tục mắng: "Có lẽ anh thích cảm giác mình là ngôi sao, suốt ngày thường có thói quen tạo ra những vụ bê bối để đăng tin tức trên báo, nhưng không phải là tôi! Có thể suy nghĩ một chút về cảm xúc của người khác hay không?"

Mạch Vĩ Triết chưa bao giờ từng đề tới việc nhỏ này, hiện tại cũng trở nên tức giận không thể hiểu được. Bước chân của hần trở nên nặng nề hơn, thích thích, dùng sức va đập trên máy chạy bộ.

"..... Anh chỉ thuận miệng nói chuyện vài câu, đã tạo ra bao nhiêu rắc rối cho tôi, anh biết không? Công việc của tôi ——"

Mạch Vĩ Triết tức giận đến nỗi dùng sức đập mạnh một cái trên bảng điều khiển, máy dừng lại. Hần bước một bước nhanh vượt xuống, đứng đối mặt với cô.

"Tôi chỉ nói một lần này thôi, cô nghe rõ ràng cho tôi!" Hần lấy khí thế giống như khi ở trong sân thi đấu, hung hăng gầm nhẹ với cô: "Tôi không hề tiết lộ danh tính của cô, tôi cũng không phải là ngôi sao, càng sẽ không cố tình tạo ra tin tức để đăng báo!"

Hần gầm to đến mức cô cảm thấy đau màng nhĩ, hơn nữa hần dựa rất gần, một luồng hơi thở của đàn ông bức tới, Lê Vĩnh Huyền không tự chủ được lùi ra phía sau một bước.

"Theo thông tin mà tôi thu thập được, anh ——"Ồ, vì sao cô lại cảm thấy mình bị hụt hơi?

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2-5

Mạch Vĩ Triết không nghĩ sẽ dễ dàng buông tha cô như thế, giống như một con báo đã tủa định mục tiêu của mình, cô lùi thì hần tiến. Hần bước một bước lớn để khoảng cách giữa hai người ngắn hơn mười lăm cm.

Cô lại lùi một bước lần nữa, hần lại tiến lên một bước, đôi mắt màu hổ phách nhảy lên ngọn lửa.

"Cô đang lo lắng tin tức này sẽ bị tổng giám đốc của cô nhìn thấy, đúng không?" Hần nhìn cô chăm chăm, đè thấp giọng nói, từng chữ từng chữ một hỏi: "Sợ anh ta hiểu lầm cô, vì thế cô mới tức giận như vậy?"

Lê Vĩnh Huyền cắn môi dưới, hơi mắt tự nhiên quay đầu qua một bên.

"Bị tôi nói trúng rồi, trong lòng cô có tội." Hần bức càng ngày càng gần, "Công việc sẽ chịu ảnh hưởng thế nào? Căn bản chỉ là lấy cớ. Một bản báo cáo đánh giá quan trọng như vậy sao? Thành thật nói ra đi."

Vì hần chạy bộ, áo thun đã hoàn toàn ướt đầm, vậy nên sớm đã cởi ra, trên người trần trụi, hào phóng bày ra những cơ bắp cường tráng mà hần đã rèn luyện từ rất lâu. Một bộ ngực rộng lớn ở gần ngay trước mắt, hơn nữa nhiệt độ của cơ thể hần, hơi thở, những giọt mồ hôi..... dựa gần như vậy, cảm giác áp bức thật sự kinh người.

"Ồ, ừm." Lê Vĩnh Huyền vô thức háng giọng, "Anh... anh có thể..... mặc áo ngoài vào trước rồi nói được không?"

Hần mang theo thói hư tật xấu muốn câu dẫn người. Khi hần gặp cô, hần dường như không thể nhịn được.

"Xin lỗi?" Hần cực kỳ cố tình di chuyển tới gần hơn. "Luong tổng giám đốc có liên lạc với cô không? Anh ta có buồn vì loại tai tiếng thế này không?"

Cô chỉ cần lệch đầu về một bên, chớp mũi sẽ ngay lập tức chạm tới khuôn mặt của hắn. Mặt cô đỏ bừng, nhưng không có đường thối lui.

"Điều này..... chuyện này không liên quan tới anh." Dưới tình thế cấp bách, cô vội vàng nói ra một câu.

Mạch Vĩ Triết nhíu mày rậm lại, "Chuyện này không liên quan tới tôi? Vậy vì sao sáng sớm đã chạy tới tìm tôi hỏi tội?"

Đôi mắt cô dao động, nhưng không dám nhìn thẳng vào hắn. Tất cả khí thế vừa rồi đều đã biến mất.

Hai người quá gần gũi, có thể nghe được hơi thở của nhau một cách rõ ràng. Hắn hơi dồn dập, trong khi cô cũng không kém. Khi hắn cúi người về phía trước, hắn có thể dễ dàng ngửi được một mùi hương nhẹ nhàng, rất dễ chịu. Hắn tự hỏi không biết cô đã dùng loại nước hoa hiệu nào ——

"Cô....." Giọng nói của hắn càng thấp, thậm chí có chút khàn khàn. Không khí ái muội càng ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Rầm!

Tiếng cánh cửa mở ra đột ngột khiến bọn họ đột nhiên bừng tỉnh, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại.

Thành viên trong đội đã tới giờ vào cửa, chuẩn bị bắt đầu khởi động. An Thuận, thành viên nhỏ tuổi nhất trợn mắt há hốc mồm đứng ngay tại chỗ, hai mắt mở to tròn lơn.

Trong một thời gian dài, cả ba người đều giống như bị sét đánh, không hề động đậy.

"Tôi... tôi tới đầu tiên... ha ha! Tôi đi rửa tay trước." An Nhuận phục hồi lại tinh thần, ném túi đồ thể thao trong tay xuống liền chạy. Không hổ là tuyển thủ trượt băng tốc độ, ngay lập tức đã không thấy tăm hơi.

Nhận ra các đồng đội rất nhanh đều sẽ xuất hiện, Mạch Vĩ Triết tạm thời buông tha cô, không còn đối đầu với cô nữa. Hắn đi đến cửa sổ lớn và lấy khăn bông lau mồ hôi trên người mình.

Trong ánh nắng của mặt trời buổi sáng, cơ thể hắn phảng phất như được bao phủ một tầng phấn vàng, thậm chí là đang tỏa sáng. Lén liếc mắt nhìn một cái khiến trái tim Lê Vinh Huyền càng thêm đập loạn. Cô không dám nhìn thêm nữa, chỉ có thể nhanh chóng kéo khoảng cách ra xa, dúi bước đến một băng ghế cạnh khu vực cù tạ ngồi xuống.

Hắn mặc một chiếc áo phông sạch sẽ, sau đó chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô. Rất may, bây giờ hắn những đã mặc quần áo, còn ngồi cách xa cô ít nhất ba mươi cm.

Hai người lặng im một lúc, Mạch Vĩ Triết mới nhẹ nhàng nói: "Cô thật sự quan tâm tới anh ta vậy sao? Theo tôi thấy thì chuyện kia không có gì ghê gớm cả. Nếu nó gây rắc rối cho cô, tôi có thể giúp cô giải thích."

Cô lắc lắc đầu. Thật ra, cô không cảm thấy tổng giám đốc sẽ nhìn tới tin tức này trên internet.

"Không phải bởi vì chuyện đó, chỉ là công việc của tôi sẽ gặp vấn đề ——"

"Công việc?" Hắn thật sự không hiểu, mày rậm hơi hơi nhăn lại. "Trung tâm thể thao này vốn dĩ được tài trợ bởi một công ty nước ngoài, tất cả mọi người đều biết. Hiện tại công ty cô lại muốn đầu tư vào đây, không phải rất kỳ lạ hay sao? Vấn đề là gì?"

Lê Vinh Huyền cắn môi hồng hồng. Cô do dự một lúc lâu, lúc này mới hỏi hắn một cách không chắc chắn: "Anh có thể giữ bí mật không?"

"Không thể." Hắn nói rất thẳng thắn, đôi mắt là một cái nhìn đầy căm giận của cô, đến nỗi hắn lại mỉm cười. "Được rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức, như vậy được chứ?"

"Thật ra..... tôi tới đây không phải chỉ vì đánh giá và viết báo cáo về trung tâm thể thao." Cô thành thật thừa nhận, "Bởi vì còn có nhiệm vụ khác trong người, nhưng hiện tại vẫn đang ở giai đoạn chuẩn bị, vì thế sự khởi đầu sẽ có chút phiền toái, muốn tầm nhìn càng thấp xuống sẽ càng tốt hơn."

"Ồ."

Thật sự không thể tin được! Khi nói chuyện thì hắn nói rất nhiều, nhưng thời điểm hiện tại, lại chỉ hường ứng một từ "ồ"?

"Anh không muốn hỏi thêm sao?" Lê Vinh Huyền trừng mắt nhìn hắn, "Chẳng lẽ anh không muốn biết đó là nhiệm vụ gì?"

Mạch Vĩ Triết uể oải vươn vai, lười biếng đáp: "Không muốn. Giữ bí mật là một việc rất mệt mỏi, tôi không muốn tốn sức lực vì những thứ không cần thiết. Tự cô giữ lấy bí mật của mình đi."

"....." Cô thật sự không còn lời nào để nói.

Cô rời khỏi phòng tập tạ, đi trên hành lang dài, cảm thấy có điều gì đó rất lạ.

Hắn nói không muốn tốn sức lực vì những thứ không cần thiết, nhưng, hắn vẫn ép hỏi cô lâu như vậy?

Đầu cô đang hết sức quay cuồng, đột nhiên bị An Nhuận đi tới làm gián đoạn ý nghĩ. An Nhuận vừa nhìn thấy cô thì lập tức cười toe toét, đáng yêu đến nỗi khiến người vui vẻ thoải mái. Không giống như người nào đó, luôn tạo cảm giác nặng nề áp bức.....

Chờ đến khi hai người gần nhau hơn, Lê Vĩnh Huyền mới nói lời xin lỗi: "Tôi xin lỗi vì để anh nhìn thấy chúng tôi cãi nhau."

"Hai người đã cãi nhau?" Khuôn mặt đẹp trai của An Nhuận còn mang theo một chút trẻ con, đột nhiên hiện ra biểu tình mờ mịt, "Tôi cho rằng..... tôi cho rằng tiểu Mạch ca đã muốn hôn cô."

Bùm! Những lời của anh ta giống như một ngọn lửa, đốt cháy đôi tai cô!

~~~~Hết chương 2~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mạch Vĩ Triết đương nhiên không phải vẫn thờ ơ như vậy, thực ra hần cũng rất tò mò; Từ sau ngày ấy, hần luôn có một khoảng trống, không tự chủ được bắt đầu nghĩ về nó, nhiệm vụ đặc biệt của cô rốt cuộc là gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy có quan hệ với vị tổng giám đốc kia. Mỗi lần nhìn thấy cô —— đương nhiên là vô tình nhìn thấy, hần nào có thời gian rảnh rỗi để luôn quan sát cô —— cúi đầu gõ gõ trên máy tính, sẽ mỉm cười ngây ngốc; hoặc sẽ cầm điện thoại di động, cả người giống như đang xuất thần..... Đều bởi vì có liên quan tới tổng giám đốc Lương này.

Vì thế, lần đầu tiên trong đời của hần, bắt đầu nghiên cứu một người không liên quan gì tới thi đấu.

Nói là nghiên cứu, đó bất quá chỉ là lên mạng tìm kiếm, sau đó hỏi một số người mà thôi. Thú vị chính là, sự tích của vị tổng giám đốc này cũng không khó tìm kiếm. Danh sách những vụ bê bối của hần ta có có thể dùng George clone để so, hơn nữa, hần ta cũng là con cưng được giới truyền thông yêu thích.

Lương Văn Hà là tổng giám đốc tập đoàn, thạc sĩ quản trị kinh doanh từ Southern California, năm nay ba mươi chín tuổi. Tin tức mới nhất là từ tháng trước, bị chụp ảnh ở khách sạn với một nữ minh tinh nổi tiếng quyền rũ.

Lúc ấy, Mạch Vĩ Triết đã nhìn chằm chằm vào những bức ảnh được chụp bởi những tay săn ảnh và nghĩ: *Thời đại nào rồi, vẫn còn có người chải đầu theo kiểu này nữa sao? Vì sao cô ấy lại thích kiểu tóc này? Ba mươi chín tuổi, không phải quá già sao? Có sai lầm nào hay không?*

"Thư dân, thò ra, đừng nghĩ tới bất cứ điều gì." Giọng nói của huấn luyện viên chậm rãi bay tới. "Cơ bắp của cậu quá chặt. Thả lỏng, hít sâu ——"

Cường độ huấn luyện cả ngày, sau đó phải hoàn thành mát xa cơ bắp tầng sâu, mới được xem là kết thúc. Vốn dĩ nên là thời khắc thả lỏng nhất, hần lại hết sức suy nghĩ đến chuyện của cô, vô tình căng chặt.

Khi mát xa đến đùi, loại cảm giác đau nhức càng sâu, thật sự không phải nói giỡn. Nhưng Mạch Vĩ Triết đã quen với nó. Nhiều năm như vậy, luyện cơ bắp căng chặt lâu dài, khiến cho sự tích lũy axit tăng lên dẫn đến đau nhức đã là chuyện thường ngày. Hần cắn chặt hàm răng và nhin đau đớn xuống, cố gắng dùng ý chí thả lỏng mình, sau đó để huấn luyện viên dùng đôi tay mạnh mẽ khủng bố của mình dùng sức mát xa.

"Tiểu Mạch, hôm nay cơ bắp của cậu quá căng, quay về nhớ ngâm nước ấm khi tắm." Mát xa kết thúc, huấn luyện viên cũng mệt mỏi đến nỗi đỏ mồ hôi đầy người. Ông ấy vừa lau mồ hôi, vừa có chút kỳ lạ hỏi: "Đang lo lắng về trận đấu sắp tới hay sao? Cậu chưa bao giờ như vậy."

Mạch Vĩ Triết chỉ cười cười, không đáp lại.

Khi ra khỏi trung tâm huấn luyện, đã là buổi đêm. Dưới ánh sáng sao trời, hần chậm rãi đi về bãi đỗ xe, chuẩn bị lái xe quay về ký túc xá. Trong suốt thời gian tập huấn, cuộc sống mỗi ngày đều theo quy luật buồn tẻ như thế. Buổi sáng 6 giờ phải đến trung tâm, buổi tối 9 giờ mới rời khỏi đó. Ở giữa, đã được lấp đầy với: làm ấm người, đào tạo nặng, huấn luyện băng, thực hành..... tất cả đều chỉ vì để khi ở trong sân thi đấu, trong vài phút ngắn ngủn, đạt được thành tích tốt nhất.

Cũng bởi vì như vậy, nên hần mới đặc biệt chú ý tới Lê Vĩnh Huyền hay sao? Cô ấy có cùng lực chuyên chú tương tự như hần, trong mắt chỉ có công việc, không có thứ khác. Và gần đây hần cũng phát hiện ra, tất cả biểu hiện công việc của cô dường như đều là vì tổng giám đốc Lương, điều này khiến hần..... rất dễ ý tới mà không thể hiểu được. Hần đề ý đến nỗi ngay cả huấn luyện viên cũng phát hiện ra.

Hần chậm rãi nhắm hai mắt cũng có thể đi trên lối đi bộ, đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không chú ý tới ai đang đi bên cạnh, cho đến khi

người đang đi đến đột nhiên dừng lại, chắn ngay ở phía trước hắn, hắn còn nghĩ cứ như vậy đi vòng qua người noi, tiếp tục đi về phía trước.

"Khụ khụ." Người cản đường lộ ra tươi cười hồn nhiên sáng lạn, là An Nhuận. "Tiểu Mạch ca, anh đi mà không hề nhìn đường."

"Cậu chắn tôi?" Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn An Nhuận một cái, "Cậu biết người ngăn cản tôi khi đang thi đấu trong sân, đều có kết cục gì sao?"

Đừng nói là An Nhuận, toàn bộ các tuyển thủ trượt băng tốc độ thế giới đều biết, bởi vì Mạch Vĩ Triết đã nhanh đạt tới đỉnh cao siêu việt của trò chơi và các đài truyền hình luôn phát lại những khoảnh khắc cuối cùng trong chuyển động chậm, từng khung hình.....

An Nhuận vẫn mỉm cười tủm tỉm, không có ý định nhường đường. "Phải về nhà sao? Tôi có thể đi nhờ xe hay không? Tôi nay cần phải đóng gói hành lý, một tuần cần phải mang bao nhiêu quần áo? À, một vài bộ?"

Mạch Vĩ Triết tiếp tục lạnh lùng nhìn An Nhuận. Tiểu quý này nhỏ hơn mình năm tuổi, là hậu bối trong đội, bình thường tuyệt đối không dám lỗ mãng như vậy. Hôm nay hành vi bất thường, nhất định là có quỷ.

Mạch Vĩ Triết nâng mắt lên, nhanh chóng nhìn quanh một vòng. A, thì ra nguyên nhân nằm ngay phía trước.

Vị tổng giám đốc kia là quân vương đầu thai từ thời cổ đại tới hay sao, một người đi tuần, bên người lập tức vây quanh đông đảo oanh oanh yến yến. Lê Vinh Huyền đang ở trong đó, dùng một loại ánh mắt sùng bái đơn thuần nhìn lên hắn ta ở trong đám người.

Hắn ta tốt như vậy sao? Yêu là như vậy sao? Mạch Vĩ Triết lạnh lùng nhìn xa vị tổng giám đốc Lương đang tận hưởng sự chú ý của tất cả mọi người.

Nhìn từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên. Thật sự là chẳng ra gì. Cô cần phải khảm trương như vậy hay sao? Từ xa cũng có thể nhìn thấy ngôn ngữ cơ thể của cô ấy.

Chờ đã, hôm nay váy của cô ấy có phải ngắn hơn một chút so với ngày thường hay không? Áo somi có phải hơi bó hay không? Có phải thiếu mấy cái cúc áo trên ngực hay không, lại còn vuốt tóc vài lần ——

Trong bóng đêm, động tác nhắc tay vuốt tóc của cô, có một ánh sáng màu bạc ló lên bập bùng theo đường cong parabol, sau đó biến mất không thấy. Mọi người đang bận rộn cười nói, không ai chú ý tới.

Nhưng Mạch Vĩ Triết chú ý tới. Thị lực của hắn luôn luôn rất tốt, có phóng viên đã từng hình dung, chúng giống như mắt báo, đối với một chút di động nhỏ đều rất mẫn cảm. Cũng bởi vì bọn họ thường xuyên ở thi trong sân thi đấu lâu dài, thường xuyên phải đưa ra phản ứng ở trong vòng 0,01 giây nên mới huấn luyện ra được.

Hắn yên lặng chậm rãi đi qua. Phát hiện ra ánh sáng màu bạc thật sự là một chiếc nhẫn, bị rơi ở trên cỏ. Hắn cúi xuống và nhặt nó lên.

Đó không phải là một vật đắt tiền, không có đá quý hoặc chạm trổ đẹp đẽ, thậm chí đã bị oxy hoá và biến thành màu đen. Nhưng, vẫn là trang sức duy nhất ở trên người cô. Cô đã mê mẩn đến nỗi thần hồn điên đảo vậy sao? Ngay cả nhẫn rơi cũng không chú ý tới.

"Đến gần thấy anh ta vẫn đẹp trai hơn nhiều." An Nhuận theo đuôi lại đây đột nhiên nói nhỏ một tiếng không đầu không đuôi.

Mạch Vĩ Triết lạnh lùng quay đầu lại liếc mắt một cái, anh bạn nhỏ vẫn mang vẻ mặt ngây thơ vô tội.

Sau đó, An Nhuận đột nhiên chuyển đầu, vui vẻ gọi một tiếng về phía đám oanh oanh yến yến kia: "Chị Huyền Huyền! Hôm nay không theo chúng tôi luyện tập hay sao? Buổi tối nên về nhà sớm một chút!"

Mạch Vĩ Triết lặng lẽ cười chế nhạo. *Chị Huyền Huyền? Gọi thật là thân thiết.*

Một tiếng gọi vang lên như vậy, tất cả mọi người đều dừng lại. Lê Vinh Huyền cũng khiếp sợ quay đầu nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2

Chỉ ngay phía trước người cô, hai tuyến thủ đắm chìm trong bóng đêm, một người đẹp trai sắc nét, một người trẻ tuổi dễ thương, khiến người nhìn thấy đều hoa cả mắt. Nhóm oanh yến ngay lập tức có chút phân tâm —— Oa, đều rất đẹp trai!

"Các anh vẫn chưa về sao?" Lê Vinh Huyền đi về phía bọn họ, nhưng vừa đi được vài bước mới đột nhiên nhớ tới, vội vàng quay đầu lại giới thiệu với tổng giám đốc: "Hai vị này là Mạch Vĩ Triết và An Nhuận, đều là thành viên trong đội trượt băng ——"

"Tôi biết, đều là những người nổi tiếng." Lương Văn Hà mang theo tươi cười đi tới, theo chân bọn họ lần lượt bắt tay hai người. "Hân hạnh. Chúc hai vị có thành tích tốt trong tương lai."

An Nhuận ngoan ngoãn đáng yêu có chút thẹn thùng hàn huyền vài câu với Lương Văn Hà. Nhưng Mạch Vĩ Triết thì sao? từ đầu tới cuối không hề mở miệng, trên khuôn mặt đẹp trai chỉ mang theo nụ cười có chút mỉa mai, dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén đánh giá đối phương.

Thái độ của hắn rõ ràng không tốt. Lê Vinh Huyền nôn nóng nhìn hắn, lại nhìn tổng giám đốc, quay đầu trộm trao đổi vài ánh mắt với hắn, nhưng hắn vẫn hai tay ôm ngực, bộ dáng rất ngạo mạn, hoàn toàn không có ý định dụ xuống.

Lương Văn Hà cũng cảm giác được. Trong nháy mắt kia, phảng phất giống như hai con dã thú giống đực đang cân nhắc thực lực lẫn nhau, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra sức chiến đấu một trận để giữ địa bàn của mình ——

Một giọng nói cao vút ngọt ngào truyền đến từ xa, gián đoạn sóng ngầm mãnh liệt giữa bọn họ. "Lương tổng! Công lớn của trung tâm ở bên này, đi thôi!"

Rốt cuộc là muốn tới xem trung tâm huấn luyện, hay là muốn đi dạo ở khách sạn? Nhìn theo bóng dáng Lương Văn Hà đi qua, Mạch Vĩ Triết không nhận được khịt mũi coi thường.

"Chẳng lẽ, thật sự để chị Huyền Huyền bị loại người này đem đi hay sao?" Một giọng nói vô tội của thiên sứ bé nhỏ kín đáo vang lên ở bên tai hắn.

"An Nhuận....." Hắn rút ra một câu lười biếng.

"Hả?"

"Nếu cậu còn tiếp tục, tôi không cam đoan chuyện gì sẽ xảy ra."

Kỳ lạ, dường như có gì đó không đúng. Lê Vinh Huyền không nhận được suy nghĩ.

Cô vẫn luôn cảm thấy Lương tổng rất thanh lịch, trang phục ngoại hình đều rất có phẩm vị, là người đàn ông đẹp trai nhất trong cảm nhận của cô. Nhưng..... sau khi nhìn thấy anh ấy đứng ở bên người Mạch Vĩ Triết, dường như..... có chỗ nào đó là lạ.

Mái tóc của Lương tổng hơi dài một chút, bưng có hơi nhỏ, đường cong hàm dưới cũng có chút lỏng lẻo, mặc dù có làn da trắng nhưng rất nhợt nhạt. Quan trọng nhất chính là, ánh mắt không có một loại lực đạo xuyên qua trái tim người ——

Ngay sau đó, cô lại cảm thấy bản thân mình thật đáng xấu hổ. Sao có thể so sánh Lương tổng với vận động viên thể thao? Mạch Vĩ Triết bọn họ một ngày tiêu tốn bao nhiêu thời gian ở trung tâm huấn luyện, ngoại trừ thể hình ra, có chỗ nào so sánh được với Lương tổng? Những thứ trong đầu đều bị thua thảm hại.

Giờ phút này cô ngồi sóng vai cùng với Lương tổng ở trong phòng dành cho khán giả, mùi nước hoa Cologne thoang thoang trên người anh truyền tới. Theo lẽ thường giống như những lần trước đây, cô nên cảm thấy hưng phấn, lo lắng, tim đập nhanh hơn. Nhưng, hết thấy đều không có.

Cô phát hiện ra tâm trí của mình vẫn luôn đặt ở trên người các tuyển thủ.

Mặc dù đây chỉ là một trận đấu vòng loại, nhưng cũng chỉ còn hai tháng nữa sẽ tới giải thi đấu quốc tế chính thức. Đại diện của các đội quốc gia đều bắt đầu xem xét nghiệm thu thành tích kết quả tập huấn, cũng quan sát tình hình của các đối thủ cạnh tranh khác, vì vậy đều luôn chuẩn bị đội hình sẵn sàng để chờ đón quân địch.

Tuy nhiên, đội do Mạch Vĩ Triết cầm đầu, thành tích ngày đầu tiên chỉ là tạm được. Bọn họ không những hành động nguy hiểm, bản thân Mạch Vĩ Triết ở trong vòng đấu loại còn va chạm với đối thủ, kết quả thiếu chút nữa đã đánh nhau với người.

Trong lòng cô thực sự cảm thấy rất lo lắng, nhưng lại không thể nói chuyện với hắn, chỉ có thể vẫn luôn dùng ánh mắt lo âu nhìn bọn họ từ phía bên kia của sân trượt băng.

"Có cảm giác..... bọn họ vẫn còn rất non nớt." Lương Văn Hà vừa lật báo cáo rất dày do cô viết, vừa âm thầm nói: "Kinh nghiệm trong các trận đấu lớn không đủ, cũng không ổn định. Em thật sự cho rằng ——"

Lê Vinh Huyền hít sâu một hơi, kiên quyết nói: "Tiềm năng của bọn họ tuyệt đối không chỉ có như thế."

"À, em đã dành hơn một tháng để quan sát bọn họ, nhất định là em có lý do để nói như vậy." Lương Văn Hà nhẹ nhàng nói, cặp mắt phóng điện mỉm cười nhìn cô. "Tuy nhiên, thấy em tôn sùng bọn họ như vậy, không phải là vì có tư tâm gì đấy chứ?"

Cô đột nhiên thẳng lưng lên, nghiêm mặt lại. "Lương tổng có ý gì?"

Nhìn thấy cô nghiêm túc, Lương Văn Hà mỉm cười, duỗi tay búng nhẹ trên chóp mũi cô, "Không cần lo lắng như vậy, anh chỉ đùa thôi. Có vẻ như em theo chân bọn họ nên đã tạo được mối quan hệ khá tốt. Dường như họ đã cướp mất nhà phân tích của anh mất rồi."

Động tác thân mật nhỏ nhoi của Lương Văn Hà và chuyện cười của anh không khiến cô thả lỏng, hai mắt đen nhánh của cô chân thành nhìn anh chăm chăm, vô cùng nghiêm túc nói: "Em luôn trung thành với Lương tổng và tập đoàn ——"

"Anh hiểu, đừng căng thẳng quá." Động tác thân mật nhỏ nhoi lại tới lần nữa, lần này Lương Văn Hà chỉ chạm nhẹ một chút trên khuôn mặt mịn màng mềm mại của cô, "Nhìn em nghiêm túc như vậy, cười một cái, được chứ? Anh đương nhiên biết em rất tận tâm với công việc. Tối nay để anh làm chủ, mời em ăn tối để bù đắp lại cho sự vất vả của em, được không?"

Lê Vinh Huyền hoàn toàn há hốc mồm. Nhiều năm mộng tưởng đột nhiên biến thành thực hiện, Lương tổng mở miệng hẹn cô; Nhưng, vì sao cô không mừng rỡ như điên giống như trong tưởng tượng? Ngược lại, tâm trí của cô ngay khoảnh khắc này, đã bị một thông báo kéo đi.

Trận đấu sắp bắt đầu.

Các tuyển thủ lục tục tiến vào giữa sân. Một hình dáng mảnh mai trong bộ đồng phục đồ đen xuất hiện, đột nhiên chính là một trận sôi động! Một đám fan vọt tới bên sân, dò người ra, cuồng nhiệt kêu gọi tiểu Mạch, tiểu Mạch, tiểu Mạch ——

Giống như bị ảnh hưởng bởi những tiếng hét, Mạch Vĩ Triết hơi ngẩng đầu lên, dưới chiếc mũ bảo hiểm, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía cô.

Mặt cô đột nhiên đỏ bừng. Hắn nhìn thấy được? Nhìn thấy bao nhiêu? Có nhìn thấy động tác vừa rồi của Lương tổng hay không? Lần sau gặp mặt, hắn sẽ giễu cợt cô thế nào?

"Ready....." Tiếng thông báo vang lên, các tuyển thủ sẵn sàng ở vạch xuất phát. Mọi người nín thở, một tiếng súng vang lên, mọi người giống như mũi tên rời cung bắn nhanh ra ngoài!

Thi đấu trượt băng tốc độ chú trọng nhất chính là tốc độ, tốc độ, tốc độ. Trong khoảng thời gian ngắn cần phải nắm bắt sáng kiến, nhắm đúng vị trí, đúng thời điểm. Va chạm vật lý là không thể tránh khỏi khi họ quay những khúc cua ở tốc độ cao. Thông thường chỉ trong một phần mười hoặc một phần trăm giây ngắn ngủi, sẽ quyết định trình tự thắng bại. Trong nháy mắt, có thể ai đó sẽ bị mất thăng bằng và trượt chân, có quá nhiều biến số khiến cuộc thi này trở thành một cuộc đua vô cùng thú vị và hấp dẫn mọi người.

Lê Vinh Huyền mờ to mắt, lực chú ý hoàn toàn bị trận đấu thu giữ. Một khắc kia, cô hồn nhiên quên mất rằng, người mình đã yêu thầm trong lòng bấy lâu nay đang ngồi bên cạnh mình.

Hôm nay, biểu hiện của Mạch Vĩ Triết hoàn toàn khác so với ngày hôm qua. Thông thường hắn sẽ tập trung vào quan sát trước, cuối cùng mới xông ra. Nhưng trong trận này, ngay từ đầu hắn đã biểu hiện rất mãnh liệt, ngay lập tức vọt tới đằng trước, rất nhiều lần va chạm cực kỳ nguy hiểm. Lê Vinh Huyền căng thẳng không dám thở lớn, sợ trọng tài giờ là cò lên phần hắn vì phạm quy tắc ngăn cản, loại bỏ tư cách tham gia thi đấu của hắn.

Ở trong tiếng reo hò toàn trường, Mạch Vĩ Triết giống như một thiên thạch lướt qua tới vạch đích. Người phát ngôn hào hứng thông báo hắn vừa mới đánh bại kỷ lục thế giới chỉ sau 0,02 giây. Khán giả bùng nổ trong tiếng reo hò!

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-3

Đến lúc này, cô mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, trái tim đập nhanh đến nỗi bồn chồn. Cô vẫn luôn không có thói quen kích thích và áp lực khi xem thi đấu, thần kinh các tuyển thủ rốt cuộc đã được huấn luyện như thế nào?

Ánh mắt cô vẫn luôn đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh nhưng rắn chắc kia, cho đến khi hắn biến mất ở lối ra của sân. Đến lúc này cô mới đột nhiên cảm giác được, có người đang vòng tay ở phía sau vai cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

"Em đầu tư rất tốt." Lương Văn Hà trong bất tri bất giác đã thật sự dựa tới rất gần, cười nói với cô: "Nhìn dáng vẻ lo lắng của em thật đáng yêu, khuôn mặt đều ửng đỏ."

Phản xạ đầu tiên của Lê Vinh Huyền chính là muốn tránh thoát. Nhưng như vậy quả là hơi vô lễ, vì thể đành phải cố gắng hết sức kiềm chế xúc động bản thân muốn tránh ra, trầm ổn đáp lại: "Cuộc thi trượt băng rất thú vị, rất hấp dẫn mọi người, kết hợp với quảng cáo, tuyệt đối là hướng đầu tư tốt, tổng giám đốc nên cân nhắc điều này."

Đây là một nhiệm vụ bí mật khác của cô —— cô được đề nghị đưa ra một đề xuất để tập đoàn Danh Dương tài trợ cho đội trượt băng.

Tập đoàn tài trợ bất kỳ đội thể thao nào, không phải là việc nhỏ dăm ba ngàn. Chi phí của một năm là vô cùng đáng kể, vì thế đương nhiên cần phải cân thận đánh giá hiệu quả và lợi ích. Điều này là cần thiết bởi trước khi dự án được quyết định công khai, nhằm tránh sự thu hút của các nhà tài trợ khác, thậm chí tránh cả việc nhóm bọn họ có khả năng tăng chi phí tài trợ nếu bọn họ phát hiện ra tập đoàn Danh Dương đang quan tâm tới mình.

"Nói rất đúng. Xem ra anh thật sự nên tập trung vào đó nhiều hơn một chút." Lương Văn Hà dường như nói rất mơ hồ, không biết là đang nói tới đội trượt băng, hay là nói tới cô.

Nói xong, ánh mắt Lương Văn Hà trôi dạt về phía bên cạnh; trợ lý đặc biệt vẫn luôn chờ ở một bên. Sau khi Lương Văn Hà gật đầu ý nói trợ lý rời đi trước, lúc này mới khom người nhẹ nhàng nói thêm một câu bên tai Lê Vinh Huyền: "Anh rất chờ mong buổi hẹn tối nay."

Tổng giám đốc đi rồi, cô lập tức đứng lên, trong lòng có một cảm giác hưng phấn kích động khó lòng giải thích ——

Không, không phải vì tối nay hẹn hò. Mà là, tổng giám đốc cuộc đã đồng ý xem xét cho việc tài trợ!

Mặc dù chỉ là xem xét, nhưng điều này đã tiến bộ rất lớn. Trong những năm qua, tập đoàn Danh Dương chỉ tài trợ cho những đội thể thao phổ biến, ví dụ như bóng rổ, bóng chày. Trượt băng tốc độ dù sao vẫn là trò chơi khá phổ biến, nếu nhận được tài trợ ổn định, đó sẽ là tin tức tuyệt vời cho các tuyển thủ.

Trong khoảng thời gian này ở chung với bọn họ, công việc bề ngoài đều được xử theo phép công, nhưng trái tim cô đã yên lặng bị móc ra. Vận động viên có lẽ không thông minh, không có đầu óc kinh doanh như tập đoàn, năng lực làm việc lâu dài, bọn họ rất đơn thuần thẳng thắn, toàn tâm tập trung vào huấn luyện và cạnh tranh để thi đấu, khiến người đau lòng.

Cô thật sự, thật sự thực hy vọng đề án này có thể được nhìn thấy, được xem xét, thậm chí có thể thông qua. Mời tổng giám đốc tới xem huấn luyện, xem thi đấu quả nhiên là có thể dùng được. Trong lòng Lê Vinh Huyền tràn ngập hy vọng.

Không thể vui mừng quá sớm. Lần này là thời điểm tốt nhất để xem trận đấu. Nếu bọn họ đạt được thành tích tốt trong đại hội thể thao thế giới tiếp theo, rất có khả năng, đúng lúc đó giới truyền thông đưa tin, người xem sẽ chú ý tới nhiều hơn ——

Lê Vinh Huyền đứng một mình ở trong phòng khán giả, hồn nhiên không phát giác ra không khí ồn ào xung quanh mình, chỉ nắm chặt tay, hạ quyết tâm.

Cô nhất định phải giúp bọn họ trong cuộc chiến này!

Ánh trăng đã lên cao, gió đêm lạnh thấu xương, bóng dáng mảnh mai yếu đuối mặc tơ lụa nhẹ bay trong gió động lòng người, bông hoa tai bạc lấp lánh lác lác, nhộn nhạo lấp lánh như những vì sao. Cô đang bước nhanh đi về phía cửa khách sạn.

Trước đó vào bữa ăn tối, cô đã dành hơn ba tiếng với tổng giám đốc; mặc dù cô chỉ nói giỡn về bữa tối dưới ánh nến, nhưng sau đó Lê Vinh Huyền lại có chút đứng ngồi không yên, bởi vì vẫn luôn phân tâm suy nghĩ về nhiều thứ mà mình mong muốn cho đội trượt băng.

Nhưng tổng giám đốc dường như không muốn nói về công việc, hầu như không chú ý tới những đề nghị và báo cáo của cô. Điều này khiến Lê Vinh Huyền không thể nào nắm bắt được suy nghĩ thực sự của anh trong vấn đề này.

"Về đội tuyển, có rất nhiều tuyển thủ có tiềm năng, ví dụ như Mạch Vĩ Triết ——"

"Em hình như rất thần tượng anh ta?" Lương Văn Hà đột nhiên ngắt lời cô nói.

Lê Vinh Huyền sùng sốt một chút, sau đó nói: "Đúng vậy, bởi vì thành tích tham gia thi đấu của anh ấy vẫn luôn khiến người sáng mắt."

Lương Văn Hà cười cười, hỏi: "Chỉ như vậy thôi sao? Không phải bởi vì anh ta rất đẹp trai sao?"

Cô nghiêm túc phản bác, "Em không phải là cô bé chỉ biết mê luyện ngoại hình."

"Em không phải là cô gái sao? Mới hơn hai mươi tuổi, so với anh thì chỉ là một cô gái nhỏ." Anh ta khoa trương vẫy vẫy tay, "Đừng tranh luận với anh về chuyện này, được chứ?"

"Tổng giám đốc, em đã gần hai mươi chín tuổi."

Lương Văn Hà có vẻ thật sự rất ngạc nhiên, cẩn thận đánh giá cô một lần nữa, "Em 29 tuổi? Nhìn không giống chút nào, nhiều lắm khoảng 22 tuổi thôi."

Nghe tới đó, Lê Vinh Huyền đột nhiên rất nhụt chí.

Nỗ lực mấy năm nay, trong mắt anh ấy, cô vẫn chỉ là một cô gái vừa mới ra đời, chỉ là một nhà phân tích nhỏ thôi sao? Đây có phải là lý do những lời cô nói đều không quan trọng, anh ấy cũng không nghiêm túc lắng nghe cô?

"Mạch Vĩ Triết sao, thành tích thi đấu là một chuyện, nhưng nghe nói thái độ của anh ta cũng rất thu hút giới truyền thông." Lương Văn Hà lơ đãng nói, "Tuyển thủ có quá nhiều thị phi, muốn hội đồng quản trị xem xét, khả năng có thể....."

Lương Văn Hà không nói hết lời, nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng.

Mạch Vĩ Triết đúng thật đã bị giới truyền thông nhào nặn thành một đứa trẻ hư, táo bạo, hung hãn, thậm chí có chút ngạo mạn. Ở trong sân thi đấu, hẳn không ngừng xung đột cùng với đối thủ, rất nhiều lần suýt nữa trở thành vai phụ trong phim võ hiệp, bị mất quyền thi đấu.

Mặc dù hiệu suất của anh ấy rất tuyệt, nhưng..... những nhà tài trợ không nhất thiết phải thích loại tuyển thủ thể này.

Vì thế Lê Vinh Huyền miễn cưỡng đồng ý, com nước xong liền vội vàng cáo từ, chạy tới khách sạn nơi các tuyển thủ sẽ nghỉ lại sau bữa tối. Cô nghĩ muốn nhân dịp trước khi các tuyển thủ nghỉ ngơi, khuyến khích và cổ vũ một lần, biểu hiện của bọn họ thật sự rất quan trọng, cho dù là giữa sân hay là bên ngoài ——

Cô vừa mới đi lên cầu thang khách sạn, lập tức cảm thấy không khí bất thường. Một số người mặc quần áo cảnh vệ đang đứng ở trong đại sảnh, huấn luyện viên cũng có mặt ở đây. Khi nhìn thấy Lê Vinh Huyền xuất hiện, huấn luyện viên chỉ gật gù đầu.

"Sao vậy, có chuyện gì xảy ra?" Cô đi tới chỗ huấn luyện viên, trái tim đột nhiên trở nên nặng nề.

Có lẽ nhìn thấy biểu tình nghiêm trọng của cô, huấn luyện viên cười cười, giọng điệu bình tĩnh nói: "Không có gì, có một chút an toàn nhỏ muốn xử lý một chút. Lê tiểu thư sao lại tới đây?"

"Tôi nghĩ đến..... cổ vũ bọn họ."

Một trong những nhân viên bảo vệ cao to nhìn thấy cô đi tới gần, muốn tiến lên ngăn cản cô lại. Huấn luyện viên vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng nói bằng quơ với bọn họ: "Đừng bận tâm, cô ấy là người một nhà."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-4

Người một nhà.

Ba chữ này, thấm vào trong thân thể cô, mang theo một dòng nước ấm áp, giống như ánh nến trong bữa tối khiến tâm tình người kiên định không thể hiểu

được. Có cảm giác giống như một đứa nhỏ đã về đến nhà —— mặc dù, cả đời cô, căn bản gần như chưa bao giờ cảm thấy mình thuộc về một gia đình.

Trước khi cô kịp nói lời nào, nơi góc thang máy gần đó bỗng có động tĩnh. Cửa thang máy mở ra, bốn bảo vệ to lớn đang che chở một người ở giữa đi ra. Đúng là một người mặc đồng phục thể thao, thần sắc có chút mệt mỏi, Mạch Vĩ Triết.

"Ra ngoài từ cửa hông, xe đang chờ ở bên đó." Một nhân viên bảo vệ cầm bộ đàm vừa nói sau khi bọn họ ra khỏi thang máy.

Huấn luyện viên lúc này đi tới gần cô, hai tay ôm ở trước ngực.

"Tiểu Mạch đã xảy ra chuyện gì?"

"Hôm nay nó hơi tức giận trong khi thi đấu, cử động tay chân quá nhiều, khiêu khích đối thủ. Sau khi nó nhận giải xuất sắc, hiện tại thu hút sự thù hận của một số fan. Buổi chiều có người gọi điện thoại đến khách sạn đe dọa nó, nói rằng đã đặt bom trong phòng ——"

Lê Vĩnh Huyền há hốc mồm, "Đây là một trò đùa đúng không?"

"Chúng tôi không nghĩ như vậy. Tiểu Mạch là tuyển thủ có tầm nhìn cao nhất trong đội, không thể mạo hiểm được, vì thế chúng tôi đành phải đối khách sạn suốt đêm."

Đe dọa chết chóc? Vốn dĩ những điều này chỉ xảy ra trong bóng đá, bóng rổ mới có fan cuồng nhiệt đến trình độ thế này, không ngờ ngay cả trong trượt băng tốc độ cũng có ——

Mạch Vĩ Triết là một tay già đời trong trò chơi này, loại sự tình thế này cũng có thể xảy ra!

Từ xa, nhìn hần được bảo vệ hộ tống đi ra từ cửa hông, không khí rất nghiêm ngặt, đúng thật là không giống như đang nói đùa. Nhưng hần đột nhiên dừng bước, vòng lại về phía cô.

Quá xa, cô không thấy hần rõ lắm. Hần thấp giọng nói chuyện với nhân viên an ninh bên cạnh một lát.

"Cô đi qua đó đi, nói với anh ta mấy câu, nếu không trận sau lại tiếp tục như vậy, mỗi ngày đối khách sạn một lần cũng không phải là giải pháp tốt."

"Hả? Tôi?"

"Vâng, là cô." Huấn luyện viên hiện lên một nụ cười như có như không, gật đầu như một ông lão hiền hoà, nói: "Hãy làm theo lời tôi đi". Làm huấn luyện viên của hần lâu như vậy, công lực nhìn thấu hần vẫn phải có."

Hôm nay hần đặc biệt dễ cáu giận, nguyên nhân chính là người con gái trước mắt. Huấn luyện viên có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Vì thế, Lê Vĩnh Huyền đã đi về phía hần dưới sự chú ý và quan sát của nhân viên bảo vệ.

Trong tình huống như thế, Mạch Vĩ Triết vẫn mang bộ dáng cũ, trước tiên nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, khuôn mặt đẹp trai mang theo một chút mệt, giờ phút này toát ra một nụ cười mơ hồ.

"Hẹn hò kết thúc rồi sao? Bữa tối dưới ánh nến có hợp ý hay không?" Hần vừa mở miệng, lập tức phun ra những câu hỏi tức chết người này!

Cô cố nén xúc động muốn trợn trắng mắt. "Anh hãy tự lo cho mình trước đi. Sao lại biến thành như vậy? Trận thi đấu tiếp theo phải làm thế nào?"

"Vẫn thế thôi, không phải chưa từng gặp qua." Hần chẳng quan tâm nói, "Trốn ở trong bóng tối đe dọa người bắt quá là loại hèn nhát, có gì phải sợ."

"Đừng nói lời vô nghĩa!" Lê Vĩnh Huyền không thể không lên tiếng ngăn lại, "Thái độ độ này của anh không làm nên chuyện gì! Vẫn nên khiêm tốn một chút ——"

"Tôi sẽ nói cho cô biết thế nào là khiêm tốn nhất. Chính là chấp tay nhường cho người khác, không thêm đấu tranh, như vậy thì sẽ không có bất cứ đe dọa hay nguy hiểm nào cả." Hần hơi bắt đầu kích động. "Một người vừa mới được sinh ra, dứt khoát chỉ yên lặng không nhúc nhích, cứ thế nằm chờ chết, không phải sẽ an toàn hơn sao? Nếu như vậy, sống và chết có gì khác nhau?"

Mặc dù không thích hợp, nhưng Lê Vĩnh Huyền bỗng cảm thấy bị chọc cười. Có thể nói người này rất hài hước; vừa cuồng vọng lại vừa kiêu ngạo!

Mạch Vĩ Triết nhìn thấy cô vừa bực mình vừa buồn cười, khuôn mặt đẹp trai cũng dịu hơn một chút.

"Mạch tiên sinh ——" Nhân viên bảo vệ bên cạnh thấp giọng nhắc nhở.

"Ồ, được rồi." Hần gật đầu tỏ vẻ đã biết, nói với cô: "Tôi phải đi. Trận tiếp theo cô sẽ tới xem thi đấu chứ? Hay là phải về?"

"Tôi sẽ tới xem." Cô do dự một lát, nói: "Mong anh hãy cố gắng lên. Tổng giám đốc chúng tôi vẫn chưa nhìn thấy được toàn bộ ưu điểm của đội trượt băng, vì thế hy vọng các anh nhất định phải....."

Nghe thấy cô nhắc tới Lương Văn Hà, sắc mặt Mạch Vĩ Triết trở nên lạnh lùng.

"Đây là 'nhiệm vụ đặc biệt' mà cô đã nói hay sao? Để lấy lòng tổng giám đốc của cô?" Hấn thấp giọng, lạnh lùng sắc bén giống như băng đao, trực tiếp lọt vào màng tai cô. "Ưu điểm thì liên quan gì tới anh ta? Chẳng phải anh ta muốn chúng tôi quảng cáo trung tâm thể thao giúp anh ta sao? Người phát ngôn, không cần phải quản nhiều như vậy?"

"Anh....." Trong lòng cô gấp gáp, muốn giải thích, nhưng lại ngại với nơi này có quá nhiều người, vì vậy cô không thể nói nên lời. Cô lo lắng quét mắt nhìn nhân viên bảo vệ bên cạnh một vòng, miễn cưỡng giải thích: "Chuyện này có chút phức tạp, hôm nào có thời gian tôi sẽ nói với anh. Anh sẽ chuyển tới khách sạn nào?"

"Tiểu thư ——" Nhân viên bảo vệ lên tiếng ngăn lại lần nữa.

"Xin lỗi, bản thân tôi cũng không biết." Mạch Vĩ Triết lạnh lùng nói.

"Tôi sẽ gọi cho anh sau....."

Hấn không trả lời, lạnh lùng nhìn cô, sau đó hỏi một câu không đầu không đuôi: "Có phải cô đã làm rơi thứ gì hay không?"

Cái gì? Lê Vinh Huyền chớp chớp mắt, nghe không hiểu.

Thấy vẻ mặt cô vẫn rất mê hoặc, hấn đột nhiên hờn dỗi, lòng bàn tay thò vào trong túi áo khoác nắm chặt..... nhẫn bạc.

Bị mê hoặc tới nỗi như vậy? Ngay cả khi đồ của mình rơi cũng không biết?

"Ba hôn bảy phách của cô không biết đã rơi mất đâu." Hấn thực sự không vui trách cứ cô.

"Mạch tiền sinh, chúng ta thật sự nên đi." Nhân viên công tác kiên quyết nói, đồng thời làm bộ muốn đưa hấn đi chuyển về phía cửa hông.

"A, khăn của tôi!" Bị hấn vừa hỏi như vậy, Lê Vinh Huyền đột nhiên kinh hô.

Đó chính là món quà đầu tiên cô đã mua cho mình sau khi nhận được công việc đầu tiên của mình. Nhiều năm trôi qua, nó vẫn luôn theo cô chinh chiến ở phòng họp, đêm nay cũng theo cô cùng với trang phục lộng lẫy tới dự buổi hẹn với tổng giám đốc; hiện tại trên cổ cô có cảm giác lạnh lẽo, không nhìn thấy nó!

Chắc hấn là đã rơi ở nhà ăn, không biết tổng giám đốc có nhìn thấy hay không? Cô vội vàng tìm số điện thoại và gọi. Đầu tiên là thử hỏi nhà hàng mà cô đã tới —— đương nhiên đã đóng cửa. Sau đó lại gọi khách sạn nơi tổng giám đốc đang ở, máy được chuyển tiếp đến phòng.....

Hai người bọn họ đều xoay người, mỗi người một hướng khác nhau; Mạch Vĩ Triết đi về phía cửa, nhưng vẫn quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy cô cầm đi động và nói chuyện rất cẩn thận, miệng còn nói đầy hứa hẹn ——

"Thật vậy sao? Cảm ơn cảm ơn, sáng mai em sẽ qua..... Hà? Tổng giám đốc sáng sớm phải rời đi? Vậy làm phiền anh gửi ở bàn lễ tân..... Hiện tại sao? Hiện tại muốn em đi qua?"

Đã muộn thế này, vẫn muốn cô tới phòng Lương tổng giống như sài lang hồ báo kia?

Cô có biết cái gì gọi là "dê vào miệng cọp" hay không?

Tay ở trong túi áo của hấn nắm càng chặt, nhẫn đều đã đâm nhập vào lòng bàn tay của hấn, cảm giác truyền đến từng đợt đau đớn.

Mín chặt môi lại, Mạch Vĩ Triết rời đi dưới sự hộ tống của mọi người.

~~~~ Hết chương 3 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Không lâu sau đó, Lê Vinh Huyền đã ở ngoài cửa một phòng kinh doanh trong một khách sạn năm sao. Cô gơ tay lên, nhưng lại rất do dự, không biết có nên bấm chuông hay không.

Bởi vì khuôn mặt của người nào đó vẫn luôn hiện lên ở trong đầu cô.

Về mặt của hấn phức tạp khó hiểu, thất vọng, thậm chí có chút tức giận, khác xa so với lúc bình thường. Cuối cùng hấn rời đi cũng không quay đầu nhìn

lại. Sau khi tắt điện thoại, cô lập tức để ý và lo lắng mà không thể hiểu được.

Tốt nhất cô vẫn nên tức chiến tức thắng! Không giải quyết sự việc, chẳng lẽ còn muốn dựa vào người khác? Cô nhấn chuông cửa.

Đợi một hồi lâu, cô lại nhấn lần nữa, bên trong vẫn không có động tĩnh gì. Cô gần như muốn từ bỏ, đang định xoay người rời đi, cánh cửa dày nặng mới được mở ra.

"Ồ, em thật sự tới." Lương Văn Hà chống cửa, mỉm cười vui mừng nói.

Đồng thời, ngay lập tức cô có thể ngửi thấy mùi rượu. Lê Vinh Huyền theo bản năng nhú nhú mày, thối lui ra sau một bước.

"Tổng giám đốc đã nghỉ rồi sao? Rất xin lỗi vì đã làm phiền như vậy, tôi lấy đồ xong sẽ đi ——"

Lương Văn Hà nghiêng đầu, dường như nghe không hiểu cô đang nói gì. "Sao khách khí như vậy? Lúc tối không phải chúng ta rất vui vẻ hay sao? Vào đây ngồi một chút, được chứ?"

"Thật sự không dám quấy rầy, khăn của tôi ——"

Lương Văn Hà xoay người làm điệu "mời vào", tự mình tránh ra. "Khăn của em ở trên bàn bên kia, em vào lấy đi."

Quả nhiên, khăn của cô đang nằm ở trên bàn đá cẩm thạch. Cô đi qua cầm lên và định rời đi.

"Em đã tới rồi, uống với anh thêm một chén nữa đi. Lúc ăn tối em thậm chí không uống một giọt rượu, có chút mất hứng." Lương Văn Hà rót ra hai ly rượu, nói ở phía sau cô.

"Nhưng, đêm đã khuya....."

"Đã khuya thì như thế nào? Có người đang đợi em sao?" Lương Văn Hà không chút để ý hỏi.

Những lời này giống như mũi tên xuyên tim. Đúng vậy, thật sự không có ai đang chờ cô.

Chỉ vì từ nhỏ cô đã mất cha mẹ, được dì nuôi nấng lớn lên; Dì cô vẫn luôn sống độc thân, không để gì nuôi một cháu gái vẫn còn nhỏ tuổi. Dì ấy luôn làm việc và về muộn mỗi ngày. Vì thế Lê Vinh Huyền chưa bao giờ trải nghiệm cảm giác ấm áp khi có người ở nhà chờ mình.

Nhìn thấy sắc mặt của cô có chút ảm đạm, Lương Văn Hà cười cười, đưa cho cô một ly rượu vang đỏ. Cô lắc đầu từ chối, rượu vang đỏ lập tức được đặt xuống bàn.

"Ngồi với anh một lúc đi, anh còn muốn nói chuyện với em thêm một chút." Lương Văn Hà đi tới ghế sofa da cừu sang trọng ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo cô ngồi.

Nhưng, không phải bọn họ đã nói rất nhiều trong bữa tối rồi sao? Hơn nữa, sau đó cũng không còn gì để nói. Cô và Lương tổng đều thuộc hai tầng lớp xã hội khác nhau, cuộc sống của hai người hoàn toàn không có điểm chung, thật sự khó tìm được chủ đề phù hợp để nói chuyện.

"Anh thực sự rất ngạc nhiên khi em đã 29, thật sự không thể nhìn ra." Lương Văn Hà nhấp một ngụm rượu, phá vỡ yên lặng.

Lương Văn Hà mỉm cười vẫn rất có mực, đôi mắt híp lại bắn ra dòng điện, nhưng, Lê Vinh Huyền vẫn không thể nào thả lỏng. Cô bối rối ngồi thẳng như mũi tên, hai tay giữ chặt chiếc khăn quàng cổ ——

"Đừng lo lắng như thế." Lương Văn Hà cúi người qua, vỗ vỗ tay cô, sau đó cầm lấy chén rượu của cô, rất săn sóc đưa tới bên môi cô, dịu dàng nói: "Nào, uống một ngụm đi, thư giãn một chút."

"Em thật sự không uống được rượu!" Cô hoảng sợ tới mức liên tục lắc đầu từ chối.

Một khi cô cử động, Lương Văn Hà giữ tay không chặt, rượu lập tức đổ xuống ngực cô!

Chiếc váy đen tơ lụa bị ướt trước ngực, hiện lên đường cong đầy đặn, có vài giọt bắn tung tóe vào trên cổ của cô, màu đỏ của rượu khiến da thịt cô càng thêm trắng nõn.

Lương Văn Hà dựa càng gần hơn, gần như dán vào người cô. Môi chạm vào cổ cô, hàm chứa ý cười, nhẹ nhàng mút những giọt rượu trên đó.

"Làn da rất mềm mại! Căn bản không giống 29 tuổi." Hắn lẩm bẩm nói, "Em đã là một cô gái trưởng thành. Buổi tối có thể ở lại với anh không?"

Trong khoảnh khắc, trong đầu Lê Vinh Huyền hoàn toàn trống rỗng. Không kịp phản ứng.

Người này..... chính là đối tượng cô đã yêu thầm nhiều năm qua sao? Nếu cô thật sự yêu hắn, như vậy, đây còn không phải một cơ hội tuyệt vời hay sao?

Nhưng..... Vì sao cả người cô đều bắt đầu nổi da gà, cô có cảm giác giống như bị sâu róm đục tới?!

Cô còn chưa kịp nghĩ tới bước tiếp theo, thân thể giống như tự có ý thức, đẩy khuỷu tay ra, mạnh mẽ hất hẳn ra ngoài!

"Ồi!" Lương Văn Hà bị đánh trúng ngực, đau đến nỗi hét lên một tiếng.

Cô nhảy dựng lên, "Xin, xin lỗi! Tôi..... tôi không cố ý..... Tổng giám đốc có việc gì hay không?"

"Có, anh đau muốn chết." Hấn ngẩng đầu, vẻ mặt u buồn nhìn cô, còn kéo tay cô qua và ấn ở trên ngực, "Em đâm nát trái tim anh, định bồi thường anh như thế nào đây?"

Trời ạ! Hiện tại không chỉ là nỗi da gà, mà toàn bộ tự tin đều đã mất hết!

Cô vòng hai tay lại, quay người đi.

Sau đó rút lui vài bước, "Tôi..... rất xin lỗi. Thật sự tôi..... cần phải đi."

"Thật sự không muốn ở lại với anh sao?" Lương Văn Hà chậm rãi nói ở phía sau lưng cô: "Em đã tới rồi, ở lại sẽ tốt cho em hơn; nhưng nếu em cứ rời đi như vậy, hậu quả của việc này....."

Đây có thể xem như một sự uy hiếp hay không? Bước chân của Lê Vĩnh Huyền do dự ở cửa một lát. Tay để ở trên nắm cửa, khi đang định mở miệng đáp lại.....

Reng reng, reng reng, reng reng..... Chuông điện đột nhiên điên cuồng rung lên!

Thần kinh Lê Vĩnh Huyền đang căng chặt, giờ phút này lại khiếp sợ bởi hồi chuông điện thoại đột ngột vang lên, theo bản năng cô kéo cửa ra ——

Một đôi mắt màu hổ phách, giống như hung thần ác sát, hung hăng trừng cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2

Cửa vừa mở ra, hai người đều choáng váng. Tay của Mạch Vĩ Triết vẫn còn ấn ở trên chuông điện thoại, trong căn phòng xa hoa tiếp tục vang lên từng tiếng rìng rìng rìng rìng chết người.

"Sao cô lại đứng ở cửa như thế?"

"Chúng ta đi thôi." Cô hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian nhiều lời hay giải thích, lắc mình ra ngoài và đóng cửa phòng lại, kéo hẳn đi về phía thang máy.

Cô bước đi rất nhanh, thậm chí có chút lảo đảo, thiếu chút nữa té ngã. Mạch Vĩ Triết lập tức đỡ cô.

Hấn vừa tới gần đã ngửi thấy mùi rượu. Có người nhăn mày rậm lại, "Cô uống rượu?"

Đến lúc này cô đã không có biện pháp mở miệng nói chuyện, chỉ mạnh mẽ lắc đầu. Cửa thang máy vừa mở ra, cô ngay lập tức lao vào.

Mạch Vĩ Triết ấn nút xuống tầng trệt, vừa quay đầu lại, lập tức nhìn thấy cô dựa cả người vào trong thang máy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Ngoài ra, trên cổ cô rõ ràng có một..... dấu hôn.

"Cô....."

"Trước tiên đừng nói gì cả, được không?" Lê Vĩnh Huyền nhắm hai mắt lại, hít sâu vài hơi, "Cho tôi..... thêm một chút thời gian."

Cô cần phải sửa lại cảm xúc một chút. Dưới tình trạng yếu ớt hỗn loạn trước mắt, cô thật sự không thể nào tranh cãi với Mạch Vĩ Triết luôn tùy ý lưu manh. Nếu như hẳn mở miệng châm chọc cô, cô nhất định sẽ không chịu nổi, sẽ bắt đầu khóc.

Thái độ của Mạch Vĩ Triết càng không giống như bình thường, thật sự rất yên tĩnh. Cho đến khi thang máy xuống đến tầng một, hẳn cũng không hề nói hay hỏi một câu, chỉ yên lặng đi bên cô.

Ra khỏi thang máy, một gương mặt quen thuộc đang chờ đón. Mạch Vĩ Triết lúc này mới hoàn hồn lại —— đây còn không phải là nhân viên an ninh bảo vệ an toàn cho Mạch Vĩ Triết hay sao?

"Sao anh lại đến đây? Điều này không phải rất nguy hiểm hay sao? Huấn luyện viên có biết hay không?" Cô đột nhiên hoàn hồn lại, phát hiện ra sự tình không ổn. Trong khoảng thời gian thi đấu, các tuyến thủ đều bị cấm đi lại vào ban đêm, nếu như sau khi tắt đèn mà vẫn chạy ra ngoài, sự tình sẽ trở nên nghiêm trọng, nhất định sẽ bị xử phạt! Hơn nữa, lúc trước hấn vừa mới nhận được mối đe dọa chết người ——

"Cô hãy lo cho bản thân mình trước đi! Sao còn lo lắng cho tôi. Người chân chính không biết sống chết, cố gắng chạy trốn chết với khuôn mặt đầy sợ hãi!" Mạch Vĩ Triết cũng khôi phục lại bình thường, một khi mở miệng chính là lửa đạn mãnh liệt cuồng mắng, "Cô tới phòng của đàn ông vào lúc nửa đêm, chẳng lẽ là muốn chơi số độc với nhau hay sao? Sự tích phong lưu của họ Lương rất nhiều, cô chưa từng nghe nói qua hay sao? Không có cảnh giác hay sao? Hay là cũng giống như những cô bé ngốc nghếch, cho rằng mình có thể kiểm soát được anh ta?"

Một đôi mắt đỏ lên nhưng không có nước mắt, có chút mờ mịt ủy khuất nhìn hấn.

"Tôi đã sắp ba mươi tuổi." Sao có thể nói cô là "cô bé" được chứ?

"Ba mươi tuổi thì như thế nào? Làm thế nào mà sống tới ba mươi tuổi! Ngu xuẩn!" Hấn lại tức giận trả lời.

Có cần..... mắng cô với giọng điệu độc ác như vậy hay không? Cô mím chặt môi.

Nhìn thấy lão đại càng mắng càng tức giận, vừa đi ra ngoài vừa tiếp tục mắng, nhân viên an ninh bên người đều mang về mặt xấu hổ, tránh ra và nhìn hấn tiêu sái đi ra ngoài.

Vừa ra bên ngoài cánh cửa kính, gió đêm thổi qua khiến cô tỉnh táo và bình tĩnh hơn rất nhiều. Chỉ cảm thấy mới vừa rồi thật sự rất nguy hiểm, hơn nữa, nỗi băn khoăn trong lòng cô càng lúc càng lớn.

"Anh rút cuộc vì sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Đây là nghi vấn đầu tiên của cô.

"Khách sạn tôi mới chuyển tới nằm ở gần đây." Hấn phiết miệng, khinh thường nói, "Tôi không thể tới đây để ăn tối hay sao?"

Điều này đương nhiên là vô nghĩa, ngay trước trận đấu lớn muốn hấn duy trì mỡ dưới 5%, sao hấn có thể đi ăn khuya bên ngoài?

Nhìn thấy vẻ mặt không tin của cô, Mạch Vĩ Triết căn bản không để ý tới, đi về phía xe đang chờ, dùng lực đóng cửa thật mạnh.

Lê Vĩnh Huyền ngờ ngạc nhìn chiếc xe màu xám. Qua cánh cửa tối màu, hai tay hấn ôm ngực, vẻ mặt kiêu căng khó chịu.

"Anh ấy thực sự rất lo lắng cho cô. Vừa mới đến khách sạn đã lập tức muốn đi ra ngoài, cho dù thế nào cũng bắt chúng tôi phải tìm bằng được nơi ở của Lương tổng." Nhân viên an ninh bên cạnh vẫn luôn trầm mặc, đột nhiên mở miệng giải thích, "Cô..... không sao chứ? Có bị..... hay không?"

Nhìn bộ dáng chật vật của cô có lẽ cũng rất rõ ràng, ngay cả người xa lạ đều mở miệng dò hỏi.

"Tôi không sao. Cảm ơn anh."

"Cô nên cảm ơn anh ấy." Đầu của nhân viên an ninh cố tình nhìn về phía cửa sổ xe.

Đúng vậy, cô thật sự nên cảm ơn hấn. Trên thực tế, trong lòng cô thật sự đã tràn ngập cảm kích, cùng với một cảm giác ảm áp không thể diễn tả được.

Bởi vì không yên tâm nên hấn đã bắt chấp nguy hiểm, đuổi theo cô tới đây.

Đã bao lâu rồi mới có một người quan tâm tới cô như vậy? Cô thật sự không còn nhớ nữa.

"Mời cô lên xe, chúng tôi sẽ đưa cô một đoạn đường. Nếu không đưa cô về an toàn, anh ấy sẽ không an tâm khi về khách sạn." Nhân viên an ninh vừa mở cửa xe giúp cô, vừa nói: "Lỡ may điều này ảnh hưởng đến thành tích thi đấu ngày mai, cô và tôi đều không thể nào gánh nổi."

"Ngày mai tôi không có lịch thi đấu." Mạch Vĩ Triết ngạo mạn cãi lại, "Cho dù có, cũng không có khả năng vì chút việc nhỏ này mà ảnh hưởng tới thành tích!"

Miệng vẫn ngang ngạnh như vậy. Hôm nay là ai đi quang qua nhìn thấy hình ảnh cô sóng vai cùng với tổng giám đốc, lập tức lửa giận bốc lên đến nỗi gần như muốn lao vào đối thủ?

Lê Vĩnh Huyền không nói nhiều lời, cô lặng lẽ lên xe, ngồi ở bên người hấn.

Nháy mắt tiếp theo, một chiếc áo khoác của vận động viên đã được ném tới trên người cô.

Cô tiếp nhận nó, hơi nghiêng đầu liếc nhìn hấn một cái, chỉ thấy hấn dường như vẫn giận dữ nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, căn bản không thèm nhìn cô. Ngoài cửa sổ chỉ là một mảnh bóng đêm đen tối, có gì đẹp đâu?

Cô yên lặng mặc áo khoác vào, kéo khóa một đường lên tới tận cằm, quấn chặt người mình. Giống như cô đang được nhiệt độ cơ thể của hấn bao bọc quanh mình, tâm tình hơi kinh hoàng thất thố, cuối cùng cũng từ từ ổn định lại.

Chiếc xe từ từ lướt qua ở trong bóng đêm. Sau khi lăn lộn cả ngày, giờ phút này cô cảm thấy tất cả mệt mỏi giống như đã bị ngọn sóng rửa qua. Nhắm mắt lại, cô thở dài một hơi ——

Trong một thời gian dài, trong xe vẫn không hề có tiếng động.

"Phụ nữ ngốc nghếch." Mạch Vĩ Triết đột nhiên thăm thì một câu.

Nhân viên an ninh liếc mắt nhìn qua hai người một cái từ kính chiếu hậu. Quả nhiên, Lê tiểu thư đã ngủ thiếp đi. Mặc dù khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng lông mày nhíu chặt đã được buông lỏng, biểu tình kinh hoàng cũng đã biến mất. Sau khi ngo ngậy thân mình một chút, cô nghiêng đầu, hồn nhiên bắt gác dựa vào trên vai người bên cạnh.

Và tên khôn khó chịu, nổi tiếng tính tình không tốt trong trượt băng thế giới, đang dùng một tay chống cằm nhìn phía ngoài cửa sổ, bả vai bên kia, lại không dám nhúc nhích, dùng làm gối đầu cho người ta.

Thật ra, cô thật sự không nhớ rõ chuyện đã xảy ra sau đó, nhưng cô đã được đưa về nhà một cách an toàn. Cô thực sự rất cảm kích Mạch Vĩ Triết về điểm này. Mặc dù hắn vẫn luôn tức giận, cự tuyệt nói bất cứ chuyện gì với cô, nhưng hắn vẫn xác nhận cô đã an toàn trở lại nhà sau đó mới quay về khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-3

Giống như những ngày khác, cô rời khỏi nhà một mình. Khi cô vừa quay lại nhà mình, vừa mới đi tới tầng trệt, lập tức bị quản lý toà nhà gọi lại, nói rằng có người đang đợi cô.

"Có người đang chờ tôi?" Cô bối rối hỏi lại.

Kết quả, có hai người đàn ông cao lớn xuất hiện, cùng với một người phụ nữ khôn khéo, vừa nhìn có thể đoán được là thư ký và trợ lý. Tất cả đều là những khuôn mặt rất xa lạ, Lê Vĩnh Huyền chắc chắn cô chưa từng gặp qua bọn họ.

"Cô là Lê tiểu thư đúng không?" Người phụ nữ khôn khéo đánh giá trên dưới người cô một chút, sau đó ngắn gọn nói: "Hợp đồng thuê nhà của cô đã hết hạn, mời cô hiện tại lên tầng và thu dọn đồ đạc, trong vòng một giờ phải rời khỏi đây."

Lê Vĩnh Huyền càng bối rối hơn, cô nhìn người quản lý toà nhà, lại nhìn xem người xa lạ. "Nhưng, nhà ở là do công ty của chúng tôi thuê, có hợp đồng thuê dài hạn, vì sao lại đột nhiên hết hạn, bắt tôi phải dọn đi?"

Người phụ nữ cong cong khóe miệng, "Đúng vậy, bởi vì công ty trả tiền cho cô sống ở đây, vì thế có thể thu hồi lại bất cứ lúc nào. Lê tiểu thư, đây là bản fax từ hội đồng quản trị, cô hãy nhìn xem một chút."

Cô tiếp nhận bản fax, chữ viết đã hơi bị mờ, rõ ràng chứng minh rằng hợp đồng làm việc của Lê Vĩnh Huyền với tập đoàn đã bị chấm dứt. Trong ngày quy định cô phải dọn ra khỏi chỗ ở và trả lại nhà cho công ty.

Tại thời điểm này, trong đầu cô hoàn toàn mờ mịt.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cuộc sống của cô hoàn toàn tập trung vào công việc, tất cả mọi tâm tư của cô hoàn toàn xoay quanh tập đoàn Danh Dương, ngay cả đối tượng yêu thầm cũng là tổng giám đốc Danh Dương. Chỉ ngắn ngủn trong vòng vài ba ngày, tất cả mọi thứ đều bị thay đổi, cô giống như một thân cây bị nhổ tận gốc, rơi vào tình thế không nơi nương tựa.

"Những người này sẽ lên nhà với cô, giúp cô đóng gói và thu dọn đồ đạc." Người phụ nữ vẫy vẫy tay về phía những người đàn ông, ngụ ý hãy giám sát Lê Vĩnh Huyền khi cô chuyển đi, không có chỗ để thương lượng.

"Tôi có thể hỏi..... ai đã gửi bản fax này không?" Lê Vĩnh Huyền không nhin được hỏi, "Cấp trên của tôi có biết chuyện này không? Có phải là tổng giám đốc --"

Chẳng lẽ chỉ chưa tới một ngày, "hậu quả" mà tổng giám đốc ám chỉ đã tới?

"Đuổi việc chính là đuổi việc, cô không cần phải hỏi nhiều như vậy." Người phụ nữ lại cong cong khóe miệng, cười khinh miệt.

"Ông chủ không thể đuổi việc tôi mà không có cảnh báo....."

"Nói rất đúng. Vì thế, cô hãy chủ động từ chức." Một giọng nói xa lạ lạnh lùng của một phụ nữ khác thêm vào. Tiếng giày cao gót dẫm trên sàn đá cẩm thạch tạo ra âm thanh sắc nét khi người đó bước tới gần.

Ở trước mắt mọi người là một người phụ nữ duyên dáng, có lẽ khoảng tầm 40 tuổi, dáng người hơi mập, nhưng mặc một bộ trang phục Chanel màu trắng, trang trí đều là ngọc trai và kim cương. Toàn bộ thân mình đều tỏa ra một thân cao quý khiến người không dám nhìn gần.

Bà ta đứng yên ở trước mặt Lê Vinh Huyền, đưa cho cô một phong thư màu trắng. Bên trong, là một bức thư đã được chuẩn bị rất tốt.

"Xin hãy ký tên ở chỗ này." Người phụ nữ cao quý thờ ơ nói.

"Tôi không có ý định từ chức --"

Người phụ nữ cao quý nâng mắt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt bối rối của Lê Vinh Huyền. Ánh mắt lạnh băng sắc bén.

"Khi cô vào phòng của chồng tôi vào lúc nửa đêm, cô nên nghĩ tới hậu quả." Người phụ nữ cao quý nói với cô từng chữ từng chữ một, "Để cô chủ động từ chức chính là đã cho cô một lối thoát, đừng đầu tranh vô ích."

"Tôi....."

"Tôi là vợ của Lương Văn Hà." Người phụ nữ cao quý nói rất chắc chắn. "Nhưng tôi rất tò mò..... những cô gái mơ mộng hão huyền như các cô, rốt cuộc sẽ trông như thế nào. Không ngờ, tất cả đều giống như nhau."

Lê Vinh Huyền trầm mặc.

"Nể tình đêm qua cô không ở lại qua đêm, tôi sẽ không so đo cùng cô." Người phụ nữ cao quý lạnh lùng nói: "Sau này xin hãy tự trọng, đừng nhào vào trong lòng ngực đàn ông đã có vợ. Quả thực là không biết xấu hổ."

Cô há mồm nhưng không thể nói nên lời. Đêm hôm đó..... cô không hề.....

Nhưng những gì bà Lương này nhìn thấy, chính là cô không những ăn tối bên ánh nến cùng với Lương tổng, mà sau khi rời khỏi đó còn quay về khách sạn, trực tiếp vào phòng của Lương tổng.

Hơn nữa, trong mấy năm qua, cô đúng thật là vẫn luôn ngưỡng mộ Lương tổng, luôn nghĩ mọi cách biểu hiện ở trước mặt anh ta, cố gắng viết báo cáo và gửi email cho Lương tổng.....

Tất cả đều trở nên buồn cười và đáng xấu hổ như thế.

"Tôi, tôi không phải....." Cô hít sâu một hơi, dừng lại một chút trước khi mở miệng nói tiếp: "Tôi nghĩ rằng hai người đã ly hôn."

Lương tổng luôn xuất hiện bên ngoài với hình tượng độc thân, chưa bao giờ nhắc tới vợ mình.

"Phải không?" Bà Lương cười cười, bộ dáng căn bản không tin. "Mấy người các cô đều nói như vậy. Nếu thật sự yêu anh ta như vậy, sao không thử điều tra một chút? Không để mắt tới tôi?"

Về tình trạng hôn nhân của Lương tổng, thật sự có quá nhiều đồn đãi, ở trong công ty cô cũng không hỏi nhiều quá; rất khó tin nổi khi cô là một người phân tích khôn khéo như thế, gặp phải chuyện thế này, lại vô cùng hồ đồ mù quáng.

Nếu nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng, vì thế tốt nhất là giữ im lặng.

"Bà Lương là một trong những giám đốc, cha vợ Lương tổng chính là chủ tịch. Sao họ có thể ly hôn? Cô thật sự không biết, hay là đang giả vờ vô tội?" Cô thư ký châm chọc hỏi.

"Được rồi, không cần nhiều lời với cô ta. Cô hãy nhanh ký tên, sau đó dọn đi thôi." Bà Lương đưa bức thư từ chức về phía cô, sau đó đưa cho cô một chiếc bút.

Lê Vinh Huyền tiếp nhận, dưới vài cặp mắt giám sát, cô ký một chữ Lê, bàn tay cô run rẩy đến nỗi gần như không thể viết xuống. Cô nhắm mắt lại, hít sâu một hơi lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-4

"Tôi có một điều kiện." Cô nói.

"Cô còn muốn nói điều kiện? Cô có biết xấu hổ hay không? Đã cho cô một lối thoát rồi còn muốn mặc cả!" Thư ký bèn nhón cất ngang.

"Để cô ta nói." Bà Lương ngăn cản, sau đó hỏi Lê Vinh Huyền, "Cô muốn gì? Tiền? Muốn bao nhiêu? Đừng quá phận, tôi có thể --"

Tại thời điểm này, trong lòng cô chỉ nghĩ tới những tuyến thủ trong đội trượt băng luôn nỗ lực tập huấn, nỗ lực thi đấu.

Nếu cô cứ rời đi như vậy, kế hoạch chưa được hoàn thành thì phải làm sao? Chẳng lẽ giống như thai chết trong bụng mẹ hay sao? Một mình cô không sao, nhưng bởi vì liên quan tới cô mà khiến cả đội trượt băng bị nhà tài lớn trợ vứt bỏ. Vậy thì cô sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

"Không phải tiền." Lê Vinh Huyền lắc lắc đầu, "Đó là về kế hoạch trong dự án lúc trước của tôi, về sự tài trợ cho đội trượt băng. Nếu chưa đạt được kết quả cuối cùng, tôi không thể rời đi."

Bà Lương nheo mắt lại, dường như đang nhìn cô rất kỹ.

"Cô đang tìm có để ở lại hay sao?" Bà Lương nhanh chóng quyết định, "Không cần nhiều lời, dự án này tôi sẽ khiến cho nó được thông qua, cô an tâm rời đi đi."

Lê Vinh Huyền nhìn chằm chằm vào bà ta, "Nói miệng không có bằng chứng, bà Lương có thể đảm bảo cho tôi hay không?"

Bà Lương mỉm cười. Lần đầu tiên, tươi cười của bà ta hoàn toàn hiện ra sự khinh miệt rất rõ ràng, "Một nhân vật nhỏ, muốn tôi đảm bảo sao? Cho dù tôi thật sự nói không giữ lời, cô có thể làm gì?"

Cô thật sự không thể làm gì. Không có cha mẹ, không có người thân, càng đừng nói tới chỗ dựa. Trên thế giới này cô chỉ còn một mình, cho dù bị những người này trối lại và ném vào trong núi sâu, cũng sẽ không có người nào phát hiện ra và tới cứu cô.

Cảm giác cô đơn bất lực này, giống như axit rất mạnh, ăn mòn lồng ngực cô.

Sau khi trái tim đã bị ăn mòn, chỉ còn lại một cái động lớn.

Lê Vinh Huyền không nói gì, cúi đầu ký tên đầy đủ của mình. Cuộc sống bốn năm trôi qua của cô, cứ như vậy đã bị hủy bỏ.

Dưới sự giám sát của hai người đàn ông, cô yên tĩnh đi lên phòng trên tầng và thu dọn đồ đạc. Sắc mặt cô tái nhợt, hai tay vẫn luôn có chút run rẩy. Cô hầu như cố gắng chống đỡ bản thân mình, lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng, không thể sụp đổ ở trước mặt những người xa lạ này.

Máy tính của cô, tất cả các tập tin hồ sơ đều là của công ty, tất cả đồ đạc trong phòng cũng đều không thuộc về cô. Một số đồ dùng vệ sinh cá nhân linh tinh cần bán không đáng để mang đi. Cuối cùng, cô chỉ đóng gói quần áo trong một cái túi du lịch, đơn giản đến nỗi khiến người đau lòng.

Nhưng cô vẫn luôn cố gắng tìm một thứ khắp nơi, thậm chí ngay cả mép thảm, trong phòng tắm đều không buông tha. Cô cẩn thận tìm rất lâu, đều không có kết quả.

"Lê tiểu thư, có thể đi được chưa?" Người đàn ông không nhận được nên hỏi.

"Xong rồi, chỉ còn một thứ..... không thể tìm thấy....." Cô mở tủ bếp, thậm chí mở cả tủ lạnh, tất cả những ngăn kéo, vẫn đang tìm kiếm nó.

"Cô đang muốn tìm gì vậy? Chúng tôi giúp cô tìm xem."

"Một cái nhẫn." Cô nói. Nhìn thấy sắc mặt người đàn ông hiện ra nét nghi ngờ, cô mỉm cười, "Đừng lo lắng, không phải của Lương tổng tống, là món quà của gì tôi. Một cái nhẫn bạc rất đơn giản. Tôi đã làm rơi nó vài ngày rồi, vẫn luôn tìm kiếm nhưng không thấy nó đâu."

Hai người đàn ông gật gù đầu, không hỏi nhiều cũng bắt đầu tìm kiếm giúp cô. Ba người hợp lực lật toàn bộ căn nhà một lần nữa, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng chiếc nhẫn ở đâu.

"Thật sự bị rơi ở trong nhà hay sao?" Một người đàn ông ngồi xuống sàn nhà, vừa lau mồ hôi vừa hỏi.

Có lẽ thật sự là duyên phận. Lê Vinh Huyền tươi cười buồn bã.

"Thôi, cảm ơn các anh đã giúp đỡ." Cô nhắc chiếc túi du lịch lên, do dự vài giây, sau đó giao chùm chìa khóa ra.

Sau này cô sẽ không cần chúng nữa.

Nhìn về bề ngoài luôn yên tĩnh nhẹ nhàng của cô, hai người đàn ông phụ trách giám sát cô cũng có chút không đành lòng. Bọn họ thực sự luôn phải xử lý cục diện rối rắm màu hồng của tổng giám đốc. Bộ phim này đã được Tổng giám đốc và phu nhân dàn dựng nhiều lần trong nhiều năm qua, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên, bọn họ nhìn thấy một người phụ nữ cô đơn và giản dị như vậy, không gây gỗ cũng không cãi cọ, chỉ âm thầm tiếp nhận nhục nhã và bị xua đuổi.

"Cô còn muốn giúp đỡ gì nữa không? --"

Bọn họ hai mặt nhìn nhau một lát. Lê Vinh Huyền lắc lắc đầu.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa "Tôi không biết đó là ai."

Người đàn ông đi qua mở cửa, lập tức nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi đang cầm một giỏ hoa tươi đứng ở cửa.

"Đây có phải nhà của Lê tiểu thư hay không?" Cô ta nói: "Những bông hoa này là dành cho cô ấy, xin hãy ký tên vào chỗ này."

Những đóa hoa tươi thơm ngào ngạt bay qua mũi, tất cả đều là những đóa hồng đẹp quyến rũ, trên những cánh hoa vẫn còn đọng nước, đẹp đến nỗi khiến người nín thở.

Lê Vĩnh Huyền đi về phía cửa, một môi tiếp nhận tám card. Phía trên chỉ là những lời chúc mừng được đánh máy tính, chúc cô sinh nhật vui vẻ, phía dưới là danh thiếp của tập đoàn Danh Dương.

Ồ, thì ra hôm nay là sinh nhật cô.

Đây là thói quen bình thường hằng năm của phòng nhân sự. Trước đây, nếu như nhận được những đóa hoa như vậy, cô sẽ vui vẻ trong vài ngày -- ít nhất, còn có người nhớ tới cô.

Nhưng giờ phút này, ngay cả một chút vui vẻ khiêm tốn cô đều không có.

"Không, đây không phải là nhà của Lê tiểu thư." Cô bình tĩnh nói, buông ngón tay ra, tám card rơi xuống đất.

Hiện tại không phải, trước đây cũng không phải, tương lai, càng không có khả năng.

Cô sớm đã không có nhà.

Nói xong, cô yên lặng rời đi, thậm chí không thèm quay đầu nhìn lại.

~~~~Hết chương 4~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Bên ngoài, mặt trời chiếu sáng rực rỡ vô tình, phẳng phất như không biết thế giới của cô vừa mới sụp đổ.

Người quản lý toà nhà hỏi cô muốn đi đâu, giúp cô gọi taxi. Lê Vĩnh Huyền cũng không suy nghĩ nhiều, ngần ngừ ngồi vào trong xe. Tài xế hỏi rất nhiều lần, cô mới thuận miệng nói địa chỉ trung tâm thể thao.

Có lẽ cô chỉ muốn nói một lời tạm biệt. Khi cô chậm rãi bước vào nơi quen thuộc, cảm giác lạnh lẽo thấm vào trong tim, cô chỉ mơ hồ chìm trong suy nghĩ.

Ngược lại, trung tâm vẫn rất náo nhiệt, rất nhiều người ra vào xung quanh khu vực hội trường. Cô giống như người mộng du, đi về phía cửa sau và nhìn vào bên trong. Một cuộc họp báo đã được sắp xếp, trên bàn dài được phủ khăn trải bàn màu trắng, một vài chiếc microphone được đặt trên đó, còn có một số nhiếp ảnh gia của giới truyền thông.

Như thường lệ, huấn luyện viên và đội trưởng ngồi ở trước bàn, nơi đó có Mạch Vĩ Triết. Các phóng viên cũng giống như thường lệ, điên cuồng chụp ảnh, tiếng chụp hình vang lên khắp nơi trong đại sảnh rộng lớn. Bản thân Mạch Vĩ Triết thật ra không được yêu mến, hẳn đang nhiệt tình phát biểu về những trải nghiệm và quan sát của mình sau trận đấu.

Đúng vậy, đây là cuộc họp báo sau trận đấu. Cô nhìn hẩn từ xa.

Bọn họ vừa trở về vẫn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải tham dự buổi họp báo. Trên mặt hẩn có chút mệt mỏi, cằm cũng có chút râu, nhưng nhìn hẩn vẫn rất đẹp trai.

Huấn luyện viên bên cạnh không biết đang nói gì đó, hẩn ngẩng mặt lên cười, giống như trong phòng hội nghị có ánh mặt trời đang bắn ra bốn phía, tiếng chụp hình dày đặc càng vang lên mạnh mẽ hơn một chút.

"Chị Huyền Huyền!" Đột nhiên, cô bị phát hiện. An Nhuận cũng đang đứng ở trong đám người phía sau vui vẻ gọi cô, chen qua mọi người đi về phía cô.

Sau đó, một người, hai người, ba người..... các tuyển thủ đều chậm rãi đi tới. Bọn họ hạ thấp giọng vui mừng nói chuyện với cô, thành tích thi đấu của bọn họ cực kỳ tốt, huấn luyện viên quyết định cho các tuyển thủ nghỉ ngơi hai ngày. Sau buổi họp báo, bọn họ lập tức có thể nghỉ ngơi. Hai ngày! Nghỉ

toàn bộ hai ngày!

Tâm tình Lê Vinh Huyền rất kém, nhưng khi nhìn thấy bọn họ vui vẻ như thế, cô cũng không nhịn được mỉm cười.

"Thật tốt, vậy các anh muốn làm gì trong kỳ nghỉ?"

"Ngủ." Trăm miệng một lời cùng nói.

Mặc dù cô đang cười, nhưng mũi thì vẫn rất ê ẩm.

Bao nhiêu hy vọng có thể lấy niềm từ sự vui sướng của bọn họ, chỉ cần trở thành con người đơn giản như vậy.

"Chị Huyền Huyền, mấy ngày nay cũng không cần phải tới trung tâm, chúng tôi không có ở đây." An Nhuận cười tủm tỉm hỏi: "Vậy chị định làm gì? Hay là vẫn phải làm việc?"

Lê Vinh Huyền lắc đầu. Cô không biết mình sẽ làm gì, nhưng tuyệt đối không phải là làm việc, bởi vì cô vừa mới thất nghiệp.

Cô liếc mắt nhìn bọn họ một cái, giống như tương đối có thể an lòng, cô nhẹ nhàng nói: "Vậy chúc các anh..... có thể nghỉ ngơi thật tốt, cũng thuận lợi thành công trong những trận đấu lớn. Tôi..... đi trước."

Bọn họ trơ mắt nhìn cô rời đi.

"Vì sao lại như vậy?"

"Tôi còn đang muốn hỏi cô ấy có muốn tới bữa tiệc hay không."

"An Nhuận, cậu có thấy chị Huyền Huyền có chút kỳ lạ hay không?"

An Nhuận vuốt ve cằm mình, giả bộ giống như ông cụ. "Ừ, đúng thật là rất kỳ lạ. Các cậu có ai mang bút giấy trên người không? Cho tôi mượn một chút."

Giấy bút nhanh chóng được đưa tới, An Nhuận rất nhanh viết lên đó mấy chữ. Sau đó, giống như những phóng viên truyền tin phỏng vấn, một đường chuyển tờ giấy lên, truyền tới trong tay Mạch Vĩ Triết trên bục.

Mạch Vĩ Triết mở tờ giấy ra, nhìn một lát.

"..... giai đoạn tập huấn lần thứ ba, chúng tôi đặt mục tiêu ở..... Tiểu Mạch, cậu muốn làm gì?" Huấn luyện viên đang trả lời phỏng vấn, đột nhiên nhìn thấy Mạch Vĩ Triết đứng lên, lo lắng nói.

Mạch Vĩ Triết nhún nhún vai, "Xin lỗi, huấn luyện viên, tôi phải đi trước."

"Cậu ——" Tròng mắt huấn luyện viên gần như bị rơi ra.

"Tình huống khẩn cấp." Hắn liếc mắt nhìn đầu, sau khi xin lỗi các phóng viên, vung tay lên, chỉ về phía An Nhuận đang đứng ở phía đám đông, "Phó đội trưởng lên trả lời phỏng vấn đi."

Sau đó, hần cứ như vậy đi ra khỏi phòng hội nghị, mặc kệ những náo động phía sau.

Lê Vinh Huyền đương nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau khi rời khỏi trung tâm thể thao, cô chỉ cứ đi thẳng một đường, hoàn toàn không biết bản thân mình đang đi tới nơi nào. Túi du lịch trong tay càng ngày càng nặng, mồ hôi cũng bắt đầu toát ra. Cô cứ đi như vậy cho đến khi cảm thấy mệt mỏi, nhìn thấy có một chiếc xe buýt đang tới, ngay lập tức không suy nghĩ gì, quyết định lên xe.

Xe buýt rớt cuộc sẽ đi tới đâu? Cô thực sự không thèm quan tâm. Cửa xe đóng mở, hành khách lên xuống, thế giới vẫn chuyển động giống như thường lệ, cô lại giống như một người ngoài cuộc, tất cả dường như đều đang nhìn vào cô.

Sau một thời gian dài, xe buýt rớt cuộc đã tới ga cuối, mọi người trên xe đều đã xuống hết, xe không còn tiếp tục đi về phía trước. Bác tài xế sau khi dừng xe lại thì xoay người nói với cô: "Tiểu thư, đây là điểm dừng chân cuối cùng."

"Ồ, được rồi, cảm ơn." Lê Vinh Huyền nhấc túi du lịch lên, xuống xe.

Khi cô vừa xuống xe, cô có thể cảm nhận được mùi gió biển. Thì ra, cô đã đi tới bờ biển.

Trên đường cái trống trơn, nơi đợi xe buýt cũng trống rỗng. Sau khi xe buýt rời đi, cô ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, thật lâu sau, cũng không có người hay xe đi ngang qua, chỉ có bầu trời phía Tây dần dần được nhuộm vàng bởi ánh hoàng hôn.

Mặt trời lặn, thân thể cô mệt mỏi, bụng trống rỗng, trong lòng càng thêm trống không. Hiện tại tất cả mọi người đều đã về nhà ăn cơm tối, cô không có nơi để trở về, cũng không có ai sẽ lo lắng cho cô.

Thì ra đây chính là cảm giác cô đơn. Khắc cốt ghi tâm, nhưng lại khó lòng giải thích.

Trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một bóng người. Hắn tắm trong ánh sáng hoàng hôn đi tới, giống như thiên thần, đôi mắt hổ phách lấp lánh giống như đang phản chiếu ra ánh sáng màu vàng.

Trên tay thiên thần còn mang theo hai túi bao bóng của cửa hàng tiện lợi, đến gần, đưa cho cô một bình nước, sau đó không nói lời nào, ngồi xuống bên cạnh cô.

Hắn ngồi với cô cho đến khi bóng đêm buông xuống, bốn phía đều bị bao phủ bởi bóng đen. Cả hai đều không nói một lời.

Người đàn ông này thật là đáng sợ. Hắn hoàn toàn biết khi nào nên nói, khi nào không nên nói.

Khi các ngôi sao bắt đầu lấp lánh trên bầu trời, Lê Vĩnh Huyền rút cuộc mở miệng, nói câu đầu tiên, "Tôi đã bị đuổi việc."

"Ừ."

Hai người lại lâm vào trầm mặc, chỉ còn lại tiếng hắn nhai kẹo cao su rất nhỏ.

"Anh lấy kẹo đâu ra?" Cô đột nhiên hỏi.

"Bên kia có một cửa hàng tiện lợi, cô không biết sao?" Hắn dùng cằm hất về phía cửa hàng. Nước cũng được mua ở đằng kia.

Cô nghĩ rằng, Mạch Vĩ Triết đã đi theo cô lên xe buýt, ngồi một đường tới đây, sau đó vừa xuống xe, cô chỉ biết phát ngốc còn hắn thậm chí đã đi mua đồ, chuẩn bị chiến đấu lâu dài cùng cô?

"Anh biết rất nhiều chuyện." Cô lẩm bẩm nói.

"Cũng khá." Người này hoàn toàn không biết khiêm tốn là gì, dạt dào đắc ý nhận lời khen ngợi. Hắn vừa nhai kẹo cao su, vừa nói một cách tinh quái: "Tôi còn biết cô hiện tại đã đói bụng rồi, đang muốn ăn cơm."

Vừa bị hắn nói như vậy, Lê Vĩnh Huyền quả nhiên cảm thấy bụng đói kêu vang một trận, còn phát ra tiếng vang lộc cộc —— không phải bụng cô, là bụng của hắn. Các vận động viên có ba bữa ăn một ngày vào những thời điểm quy định trong đợt tập huấn, thời gian hơi quá nhất định sẽ cảm thấy đói bụng.

"Chúng ta nên ăn gì.....?" Cô nhìn quanh, xung quanh đều là một mảnh hoang vắng yên tĩnh.

Nhìn thấy cô rút cuộc đã ngốc xong rồi, đã quay trở lại hiện thực, Mạch Vĩ Triết đứng dậy duỗi eo lưng, vận động gân cốt một chút. Sau đó hắn lấy đi động trong túi áo khoác của vận động viên ra, bắt đầu bấm số điện thoại.

"Xin chào, là tôi. Hiện tại tôi đang ở ——" hắn dành rất nhiều thời gian để giải thích nơi mà mình đang đứng, "Có chút việc nhỏ nên bị chậm trễ...ừ... cần người tới đón. Bữa tối ăn gì vậy?"

Sau khi gác điện thoại, hắn phát hiện ra một đôi mắt đen lúng liếng đang ngơ ngẩn nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2

Hắn nhìn cô và hiện lên một nụ cười tự tin. Giống như hết thảy đều không sao, không cần phải suy nghĩ quá nhiều.

"Cô thích ăn thịt bò hầm hay không?"

Cô cho rằng hắn đã gọi cho huấn luyện viên hoặc thành viên nào đó trong đội, không ngờ cô đã đoán sai.

Một chiếc xe tải chậm rãi dừng lại ở trước trạm xe buýt. Tài xế là một quý ông đầu tóc hoa râm, một đôi mắt sắc bén bình tĩnh, mày rậm xúng với mũi ưng, thoạt nhìn tương đối nghiêm túc.

"Xe tới rồi!" Mạch Vĩ Triết lập tức nhảy lên mở cửa, tiện tay nắm túi hành lý của cô và ném về phía sau thùng xe, sau đó làm cừ chỉ mời, "Tiểu thư, xin mời."

Lê Vĩnh Huyền do dự một chút, chậm rãi đi về phía trước. Tài xế bình tĩnh nhìn thẳng vào cô.

"Đây là quản lý kiêm tài xế riêng của tôi, cô có thể gọi ông ấy là lão Mạch." Mạch Vĩ Triết rất tự nhiên giới thiệu một chút, "Nhanh lên, lên xe đi, tôi đã đói muốn chết."

Sau khi lên xe, hắn ngồi với cô ở ghế sau. Cô bí mật hỏi hắn: "Đây là ông nội của anh?"

Mạch Vĩ Triết kinh ngạc liếc nhìn cô một cái. Cô thật sự có thể nhận ra ngay lập tức.

Không có gì lạ khi cô đã nghiên cứu kỹ hồ sơ cá nhân của Mạch Vĩ Triết và các tuyển thủ trong đội, cô thật sự đã dành rất nhiều thời gian để nghiên cứu chúng. Mạch Vĩ Triết từ nhỏ đều được ông nội nuôi nấng lớn lên; cô rất kinh ngạc, không nghĩ tới tinh thần của "ông nội" vẫn còn khỏe mạnh như vậy!

Trên xe, bọn họ vẫn luôn giữ yên lặng. Lão Mạch chuyên chú lái xe ở ghế phía trước cho đến khi trở lại Mạch gia, lúc này lão Mạch mới lạnh lùng mở miệng: "Cháu còn chưa nói với ông, vị tiểu thư này nên xưng hô như thế nào."

"A! Cháu vừa rồi vẫn chưa nói sao? Cô ấy gọi là Lê Vĩnh Huyền. Từ hôm nay trở đi sẽ sống ở nhà chúng ta." Mạch Vĩ Triết tuyên bố.

Lê Vĩnh Huyền há hốc mồm. Đây là quyết định từ khi nào vậy?

Lão Mạch chỉ nghiêm túc gật gù đầu, tiếp nhận hành lý của cô, dẫn đầu đi về phía trong nhà.

Đó là một ngôi nhà gạch hai tầng, thoạt nhìn rất bình thường, nhưng khi vừa bước tới lối vào, Lê Vĩnh Huyền lập tức không nhịn được hít sâu một hơi.

Thơm quá! Mùi thơm của đồ ăn tràn ngập khắp phòng. Phòng khách có một màn hình TV LCD rất lớn, phía trước ngoại trừ ghế sofa trong góc, còn có một máy chạy bộ, xe đạp tập thể hình, thiết bị tập tạ; sau đó chính là phòng bếp mở và bên kia chính là nhà ăn.

Mặc dù không phải rất lớn, nhưng đồ dùng trong nhà đều được sắp xếp rất gọn gàng. Đồ nội thất bằng gỗ, trên tường và kệ sách đều được treo khung ảnh..... khiến người có cảm giác ổn định.

Khi cô còn đang đứng sững sờ ở cửa, Mạch Vĩ Triết đã đi tới nhẹ nhàng đẩy sau lưng cô một chút. "Đi ăn cơm đi."

"Đi rửa tay trước đi!" Lão Mạch đang hâm nóng đồ ăn ra lệnh từ phòng bếp xa xa.

Bọn họ rửa sạch tay và ngồi xuống ở trước bàn ăn. Các món ăn rất đơn giản, có súp thịt bò hầm, hai loại rau xanh khác nhau, cùng với thịt ức gà vừa nhìn đã muốn ăn. Tuy nhiên, tay nghề lão Mạch thật nhiên rất tốt, thịt ức gà là đồ ăn nhàm chán như vậy, bị lão dùng gia vị tẩm ướp, nướng đến nỗi mùi thơm tản ra bốn phía, ngay cả Lê Vĩnh Huyền cũng muốn nếm thử.

Cô nhấp một ngụm súp mà Mạch Vĩ Triết trực tiếp múc giúp cô từ trong nồi hầm.

Đói bụng cả ngày, cả thể xác lẫn tâm hồn đều bị kiệt sức, dường như đều bị một chén súp nóng an ủi khiến cô dịu lại.

Súp thịt bò rất ngon, gia vị vừa phải. Lê Vĩnh Huyền có thói quen ăn nhà hàng, hoặc đôi khi chỉ là bữa cơm đơn giản, hoặc thậm chí chỉ là một tách cà phê. Cô thật sự không nhớ rõ lần cuối cùng khi bản thân mình thưởng thức một bữa ăn giản dị ngon miệng như vậy.

Đột nhiên, nước mắt cô tràn mi, nhỏ giọt vào trong bát.

Lão Mạch sững người vì sợ hãi, Mạch Vĩ Triết quay người lại và thấy cô đang khóc, lập tức đi tới bên người cô, rất bình tĩnh hạ thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy? Nóng quá nên bỏng miệng sao? Lúc này tôi quên nhắc nhở cô súp rất nóng ——"

"Không phải không phải, tôi chỉ..... cảm thấy..... món súp này rất ngon."

Vừa nghe được lời này, già trẻ hai người rõ ràng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mạch Vĩ Triết không nhịn được lại muốn trêu chọc, "Ngon như vậy sao, ngon đến nỗi khiến cô phải khóc? Cô có thấy món ăn rất tuyệt hay không?"

Cô không đáp lại, tập trung vào ăn ngẫu nhiên. Súp rất ngon, thịt bò hầm cũng rất mềm, gừng băm gia vị vừa phải. Sau khi uống hai ba bát súp, cô đã cảm thấy no bụng.

Cô ngẩng đầu lên, vừa lúc lại tiếp nhận một bát cơm từ trong tay lão Mạch. Mỗi một món ăn cô đều không khách khí nếm thử, ngay cả thịt ức gà trước mặt Mạch Vĩ Triết, cô cũng ăn vài miếng.

Ba người trên bàn cơm lặng lẽ ăn cơm, cực kỳ yên tĩnh. Mạch Vĩ Triết ngẫu nhiên mở miệng giễu cợt cô vài câu, nhưng miệng hắn tuy xấu, tay lại vẫn không ngừng giúp cô gấp đồ ăn. Lê Vĩnh Huyền đều nếm tất cả các món ăn trên bàn.

Sau khi ăn xong, sắc mặt cô rõ ràng khá hơn nhiều, ánh mắt cũng không còn trống rỗng giống như lúc trước. Cô nhìn chăm chăm vào lão Mạch ngồi đối diện, rất nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Lão Mạch gật đầu, tỏ vẻ đã biết, không nói gì.

Mạch Vĩ Triết nhìn thấy sự đối xử thiên vị như vậy, lập tức lên tiếng phản đối: "Đồ ăn đều do tôi gấp giúp cô, sao cô không cảm ơn tôi ——"

"Nhưng không phải do anh nấu." Cô cho hắn một ánh mắt "câm mờm".

Mạch Vĩ Triết vuốt vuốt mũi, tự nhận mình xui xẻo, hắn vừa giúp thu dọn bát đĩa trên bàn, vừa lăm bằm trong miệng không biết đang nói gì đó. Nhìn giống như không cam tâm tình nguyện, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo ý cười.

"A, tôi cũng tới giúp rửa bát ——" Cô có chút xấu hổ. Ăn một bữa cơm nhà người ta, cô cũng nên đáp lại bằng một chút lao động.

"Không cần." Lão Mạch đột nhiên nói. Ý ông muốn nói cô hãy lên tầng trên, "Phòng ở trên tầng, tiểu Mạch sẽ mang cô đi xem. Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Ồ ——"

"Đi." Ông nói như chém đinh chặt sắt, quân lệnh như núi.

Cô ngoan ngoãn theo Mạch Vĩ Triết lên lầu. Có người còn mang một bộ mặt may mắn, "May mắn có cô ở đây, tôi có thể tránh khỏi công việc rửa bát!"

"Nếu như có điều gì bất tiện, tôi có thể đi tới khách sạn." Mặc dù cô cũng không biết gần đây có khách sạn nào không, nhưng khi lên trên tầng, cô không nhận được nói.

Đáp lại, Mạch Vĩ Triết chỉ phẩy phẩy tay, ngay cả đầu cũng không quay lại. "Đừng để ý, nhà tôi thường xuyên cung cấp nơi ở cho đồng đội ở tạm. An Nhuận trước kia cũng sống ở đây hơn hai tháng, sau đó ký túc xá có phòng trống thì nó mới dọn đi."

Trên tầng có ba phòng ngủ, mỗi phòng đều có phòng tắm và vệ sinh riêng, tất cả đều rất thực tế và rất thoải mái. Hắn chỉ vào một phòng và nói với cô: "Cô hãy sống ở phòng này đi, những thứ trong phòng tắm đều có thể dùng, nếu cần gì hãy nói cho tôi. Tôi đi xuống trước."

"Anh phải đi..... xuống để rửa bát?" Một đôi mắt đen lũng lểng mở to nhìn hắn, trong lòng thật ra âm thầm hy vọng hắn có thể ở lại với cô một chút, nói thêm vài lời.....

Mạch Vĩ Triết mang về mặt "đùng não loạn", "Tôi muốn đi xuống chạy bộ, chương trình huấn luyện hôm nay vẫn chưa kết thúc."

Lê Vinh Huyền ngẩn ngơ nhìn hắn đi xuống lầu, sau đó bước vào căn phòng xa lạ. Có một cái giường nhỏ đơn sơ, bàn đọc sách, giá sách và tủ quần áo đều được làm bằng gỗ thô. Rèm cửa có màu xanh nhạt, ánh đèn mờ nhạt tỏa sáng, phòng nhỏ thoát nhìn rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-3

Cô ngồi xuống bên mép giường phủ kín ga trải giường màu xanh, phát ngốc hồi lâu, trong lòng vẫn luôn quanh quẩn một vấn đề ——

Rốt cuộc, tiểu Mạch vì sao lại đuổi theo cô?

Ngày hôm sau, khi Lê Vinh Huyền tỉnh lại, cô cảm thấy hoàn toàn sáng khoái.

Cô mơ hồ nhìn đồng hồ trên bàn nhỏ cạnh mép giường, phía trên chỉ 10 giờ 35 phút.

Ồ, 10 giờ rưỡi.

10 giờ rưỡi?! Cô vừa thức giấc, lập tức bật dậy. Cô thật sự ngủ đến 10 giờ rưỡi?! Trong 5 năm qua cô chưa từng rời giường sau 7 giờ, hôm nay đã có chuyện gì xảy ra vậy?!

Nhưng ngay sau đó cô nhớ ra bản thân mình đang ở đâu, chiếc giường không lớn nhưng nó khiến cô ngủ rất ngon.

Cô có thể nghe được tiếng máy chạy bộ truyền tới từ dưới tầng, cùng với mùi thơm của thức ăn khiến bụng cô kêu ầm ầm từng trận khi cô nghĩ thấy nó. Mùi cà phê cùng với bánh nướng xốp, dường như còn có trứng rán.....

Sau khi rửa mặt xong, cô có chút lo lắng đi xuống tầng dưới. Quả nhiên, trên bàn đã bày bữa sáng rất phong phú, tất cả đều nóng hổi tươi mới. Vừa nhìn thấy vậy, bụng cô lại bắt đầu sôi lên ầm ầm.

"Ăn sáng." Lão Mạch cầm thìa vừa nói với cô, vừa chỉ vào bánh mì nướng mật ong kiểu Pháp trên đĩa!

"Ồ, nhiều như vậy..... còn có người khác sẽ tới hay sao?"

Lão Mạch lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: "Bởi vì không biết cô muốn ăn gì. Tiểu Mạch nói bữa sáng cô chỉ uống cà phê và ăn bánh ăn rán mà thôi, vì thế tôi làm một chút bữa sáng kiểu Tây cho cô chọn."

Một chút? Đây gọi là một chút? Lê Vinh Huyền hoàn toàn há hốc mồm. Trên bàn bày đầy đồ ăn, có lẽ cô có thể ăn chúng trong vòng một tuần cũng đủ!

"Vì sao —— có người —— có thể —— ăn nhiều như vậy —— ya ya ya ——" Phía sau phòng khách truyền đến tiếng hát của người nào đó đang chạy bộ. Hát vừa sai nhịp, ngay cả lời bài hát cũng bị biến đổi lung tung rối loạn. "Vì sao —— ta chỉ có thể ăn —— toàn bánh mì nướng —— và trứng rán? Vì sao vì sao?"

Lê Vinh Huyền không nhịn được nên bật cười thành tiếng. Đây là nụ cười phát ra từ tận đáy lòng cô từ mấy ngày nay, không, phải nói là từ rất lâu rồi.

Khi cô cười rộ lên, biểu tình bình tĩnh và đoan trang ngày thường đã bị thay đổi rất nhiều, giống như vừa mới bước từ trong sân băng ra bên ngoài ánh sáng mặt trời, khiến toàn bộ người cảm thấy ấm lên.

Lão Mạch đưa tách cà phê nóng qua cho cô, cô tiếp nhận và ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đối mặt với một bàn đầy đồ ăn ngon quả là rất phiền não! Tuy nhiên, đây là phiền não cực kỳ xa xỉ.

"Vậy ông, ông sẽ ăn cùng cháu chứ?" Cô ngượng ngùng vui vẻ nói. Cô không thể thật sự tự mình ngênh ngang một mình ăn hết trên bàn, đúng không?!

"Tôi ăn rồi." Lão Mạch trả lời.

"Cháu muốn ăn cháu muốn ăn ——" Tiểu Mạch hét lên cực kỳ rõ ràng và cực kỳ nhiệt tình.

Nhưng lão Mạch đột nhiên mở miệng rống trở về, "Ngày hôm qua cháu còn nợ ba tiếng rưỡi giờ huấn luyện!"

Xem ra Mạch Vĩ Triết không sợ trời không sợ đất, ngay cả huấn luyện viên hấn cũng không để vào mắt, nhưng lại rất sợ ông nội mình. Hấn bị ông rống lên như vậy, ngay lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, tiếp tục vui đùa chạy trên máy chạy bộ.

A, ngày hôm qua. Chắc hẳn bởi vì hấn đã đuổi theo cô, vì vậy mới chậm trễ việc huấn luyện. Lê Vinh Huyền vừa nhai bánh mì mềm xốp mật ong thơm ngọt, vừa nghĩ. Là vì cô.....

"Ngày hôm qua, là cháu đã làm phiền anh ấy ——"

"Không cần bảo chữa giúp nó." Lão Mạch tuyệt tình lạnh lùng ngắt lời cô, "Cho dù nó vẫn tập luyện theo lẽ bình thường, mấy thứ này nó cũng không thể ăn. Nó có đồ ăn của nó."

Cô nhìn bữa sáng của hấn, trong lòng dâng lên sự đồng cảm sâu sắc. Toàn bộ đều là chất béo thấp, chất xơ cao, thực phẩm giàu protein, hoàn toàn nhạt nhẽo.

"Không công bằng —— vì sao —— cuộc đời của tôi —— ô ô ô ——" Phía sau lại truyền đến tiếng hát giống như quỷ khóc thần sầu, Mạch Vĩ Triết hát mấy khúc ca trữ tình, nhưng vẫn là oan tình.

Cùng với những khúc ca ở phía sau người, cô nỗ lực ăn luôn một cái bánh nướng xốp, một mảnh bánh mì nướng kiểu Pháp, hai dải thịt xông khói, một khối trứng chiên, một nửa ly cà phê, một ly nước cam, còn có hai miếng táo. Cuối cùng cô cảm thấy toàn bộ dạ dày đã bị căng phồng, đồ ăn cũng nuốt hết xuống cổ họng, lúc này cô mới lưu luyến dừng lại.

Thật sự quá ngon. Tay nghề của lão Mạch thật sự là hạng nhất, tương đương với đầu bếp chuyên nghiệp!

Cơm nước xong, Lê Vinh Huyền giúp ông thu dọn bát đĩa trên bàn. Sau khi dọn xong, cô có chút thẹn thùng hỏi: "Có điều gì khác cháu có thể giúp đỡ hay không? Ngoài ra, về tiền thuê nhà——"

"Không cần trả tiền thuê nhà." Lão Mạch vung tay lên, ngang nhiên ngắt lời cô. "Còn chuyện giúp đỡ..... cô lại đây."

Cô mặc kệ lão Mạch kéo vào phòng khách. Mạch Vĩ Triết đang chạy bộ trên máy tập như điên, nhưng đôi mắt vẫn lên nhìn bọn họ đi tới, bộ dáng cực kỳ ghen tị.

"Hồ sơ này, cô có thể viết được không?" Lão Mạch chỉ cho cô xem một cuốn sổ đang nằm ở trên bàn.

Cô gật gật đầu. Cô đã theo dõi quá trình tập huấn lâu như vậy, cô không xa lạ gì đối với nhật ký về tình trạng thể chất của vận động viên.

Sau khi lão Mạch rất vừa lòng giao phó chức trách này lại cho cô, ông quay lại phòng bếp, một lần nữa chuẩn bị thể hiện kỹ năng của mình trong ẩm thực Trung Quốc.

Mạch Vĩ Triết đã chạy một giờ, tốc độ vẫn rất ổn định. Âm thanh chạy bộ kết hợp với tiếng nhạc rap mà hấn đang nghe, mặc dù rất ồn, nhưng sau khi nghe một lúc lại có loại một nhịp điệu vô hình. Thỉnh thoảng hấn còn mở miệng hát đôi câu, hoàn toàn phù hợp với lời huấn luyện viên từng nói "tập thể dục nhịp điệu chính là chạy tới dạt dạt, tốc độ phải luôn ở trạng thái mà bạn có thể mở miệng hát."

Sự hoà hợp kỳ lạ này, Lê Vinh Huyền cảm nhận được sự bình tĩnh xưa nay chưa từng có. Cô ngồi xếp bằng dưới đất, nghiêm túc ghi lại tốc độ và thời gian vào trong cuốn nhật ký.

Không có máy tính, không có di động, thậm chí công việc cũng không..... Nhưng, giống như đột nhiên, tất cả đều không có quan hệ gì với cô.

"Hey — yeah —" Giọng ca vàng vang lên bên tai cô. "Đừng — ăn quá nhiều — và ngay lập tức — ngủ gà ngủ gật — sẽ biến thành — sẽ biến thành — heo —"

Bài hát rất tệ, hơn nữa, đây là đang muốn ám chỉ cô? Lê Vinh Huyền ngẩng đầu, trừng mắt liếc nhìn hấn một cái. "Tôi không ngủ gà ngủ gật." Không nhìn thấy cô đang nghiêm túc viết nhật ký hay sao?

Khóe miệng Mạch Vĩ Triết kín đáo cong lên, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục chạy. Mồ hôi đã ướt sũng áo thun của hấn, trên mặt, cánh tay, cổ đều có một tầng mồ hôi mỏng trong suốt, lấp lánh ở trên da thịt hấn, khiến làn da của hấn thoát nhìn giống như được làm từ mật ong, màu mật ong càng đậm hơn trong đôi mắt của hấn —

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-4

Mặc dù cô không phải đang chạy bộ, nhưng cô cũng đột nhiên cảm thấy có chút nóng lên.

Máy chạy bộ đối diện với TV, có lẽ vì vị trí của hấn có thể vừa chạy, vừa xem. Lúc này TV đã tắt, màu kính đen trên mặt TV phản chiếu hình ảnh hai người bọn họ. Cô lên nhìn hấn, vừa lúc bắt gặp ai đó cũng đang lên nhìn lại mình!

Tầm mắt hai người giao nhau, hấn còn bồn chồn chớp chớp mắt với cô.

"Ngày hôm qua..... không phải anh có một cuộc họp báo hay sao? Vì sao đột nhiên chạy ra ngoài?" Cô nhìn hấn chăm chăm và hỏi.

Mạch Vĩ Triết quay mặt đi, giả vờ không nghe thấy, tiếp tục chạy.

"Hơn nữa, vì sao anh lại đuổi theo tôi?"

Có người tiếp tục ngậm miệng không đáp, nhưng càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, tiếng bước chân trở nên nặng nề —

Bíp bip!

Máy đo nhịp tim gắn ở trước ngực hấn phát ra tiếng vang, bắt đầu phản kháng. Lão Mạch rống ra từ trong phòng bếp xa xa: "Cháu muốn chết hay sao? Duy trì tốc độ!"

Trái tim cô cũng bắt đầu nhảy lên mà không thể hiểu được, càng nhảy càng nhanh.

"Lúc ấy anh không có khả năng biết tôi đã bị đuổi việc, không có chỗ để đi. Hơn nữa cho dù anh biết, anh đuổi theo tôi là muốn nói điều gì?"

Cô hỏi liên tiếp ba câu, nhưng đội trưởng vẫn luôn gò ả nói lại á khẩu không thể trả lời được, tốc độ chạy bộ và nhịp tim đập đều giống như bão táp.

"Hơn nữa....."

"Hỏi đủ chưa?!" Mạch Vĩ Triết rốt cuộc phát điên, hấn kéo máy đo nhịp tim xuống, thở hỗn hển nhảy xuống khỏi máy chạy bộ, đút tay vào trong túi. Một lúc sau, cuối cùng hấn lấy ra một vật nho nhỏ. "Tôi chỉ cho rằng cô phải rời đi, vì thế muốn trả lại cho cô cái này!"

Trên tay hấn, rõ ràng là chiếc nhẫn bạc mà cô đang tìm kiếm lâu nay.

"Vì sao nó lại ở đây?" Lê Vinh Huyền bị sốc, "Tôi đã tìm nó khắp nơi —"

"Thật sao? Tôi cho rằng cô cần bản không chú ý tới bất cứ điều gì." Mạch Vĩ Triết cười lạnh, "Buổi tối hôm đó cô chỉ lo....."

Hấn vừa nói vừa tới gần, từng bước tiếp cận cô. Nhưng nói tới đây, hấn đột ngột dừng lại. Bởi vì nếu hấn nói thêm nữa sẽ nhắc tới Lương Văn Hà.

Hấn hít vào một hơi, sắc mặt ửng hồng, cả người đầy mồ hôi, đôi mắt loé lên dữ dội, cả người giống như một con thú hoang vừa chạy như điên ở trên thảo nguyên, nhìn chăm chăm vào cô giống như nhìn con mồi.

Biểu hiện của cô rất mâu thuẫn. Có chút hạnh phúc, nhưng dường như lại có chút phiền muộn.

"Tôi cho rằng mình đã đánh mất nó." Lê Vinh Huyền nói một cách bình tĩnh. Cô ngốc nghếch một lát, sau đó mới từ từ mở miệng nói: "Đây là vật duy nhất của gì tôi để lại, cũng là chiếc nhẫn đính hôn năm đó của gì với bạn trai gì ấy. Nhưng ngày đó ——"

Ngày đó, một cặp vợ chồng mang theo con gái nhỏ đến thăm em gái vừa mới bước vào đại học. Sau đó, cả nhà cùng nhau đi du lịch.

Đó là một ngày đầu thu trời trong nắng đẹp, người một nhà cũng chơi thật sự rất vui, nhưng khi họ trở về, một tai xé say rượu đã huỷ hoại hết tất cả.

Vụ tai nạn thảm khốc, người lái xe tử vong tại chỗ. Người vợ được đưa đi cấp cứu tại bệnh viện nhưng đã chết ngay khi sơ cứu. Chỉ còn lại cô con gái mới chín tuổi Lê Vinh Huyền, cùng với người gì của Lê Vinh Huyền - Lê Huệ Như.

Năm đó, gì Huệ Như cũng chỉ mới mười chín tuổi, là sinh viên năm thứ nhất đại học, vừa mới có bạn trai. Sau một loạt bất hạnh xảy ra, bạn trai đã rời bỏ gì ấy, anh rể của cô đã mất, cô cháu gái trở thành người thân cuối cùng của gì, nhưng cũng là gánh nặng đối với gì ấy.

Tuy nhiên, gì Huệ Như chưa từng phản nản. Gì ấy đã tạm nghỉ học để đi làm, gì còn phải nuôi nấng cả Vinh Huyền. Hai người sống nương tựa lẫn nhau, cho đến khi Vinh Huyền cũng vào đại học. Đến năm đầu tiên khi Vinh Huyền vào đại học, cô mới đột nhiên phát hiện ra rằng, gì cô đã hy sinh toàn bộ tuổi thanh xuân của mình cho cô.

"..... Khi tôi vào năm học thứ ba, gì tôi được chẩn đoán bị mắc bệnh ung thư gan. Trước khi gì ấy vào phòng phẫu thuật, gì ấy trao cho tôi chiếc nhẫn mà gì ấy đã đeo trên tay mình hai mươi năm qua, muốn tôi giữ nó." Lê Vinh Huyền nhẹ nhàng thuật lại, "Sau đó, gì tôi trở nên càng ngày càng gầy, rốt cuộc không thể đeo được nhẫn nữa..... Một năm sau đó, gì ấy đã qua đời."

Cô nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn bạc đã bị oxy hoá. Lúc ấy, cảm giác lạnh lẽo và sợ hãi khi một mình ngồi bên ngoài phòng bệnh, phảng phất quay về giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua.

Trong nhà lâm vào một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng máy chạy bộ vẫn còn chưa tắt, ồn ào rung động.

"Khi hỏa táng gì ấy, linh mục trong miếu không cho tôi đeo nhẫn cho gì, cùng đi với gì. Ông ấy còn nói chiếc nhẫn này không may mắn, bất cứ người nào đeo chiếc nhẫn này đều chú định cô đơn, muốn tôi vứt bỏ nó ngay lập tức. Nhưng, sao tôi có thể vứt nó đi được?"

Ngay cả khi cô thật sự sẽ cô đơn, cô cũng không nghĩ sẽ quên đi ân tình như núi của gì.

Mạch Vĩ Triết đột nhiên duỗi tay ra, cướp lại chiếc nhẫn trong tay cô.

"Yêu ngôn mê hoặc mọi người, ai dạy cô tin vào những chuyện ma quỷ đó?" Hắc ngạo nghễ nói. Vừa nhét chiếc nhẫn vào trong túi quần vận động viên của mình, vừa xoay người rời đi.

"Tôi vốn dĩ đã đeo nó một thời gian, kết quả cũng bị gãy đi, vì vậy chiếc nhẫn dễ dàng tuột ra, có lẽ vì thế nên mới rơi mất." Cô lau nước mắt đầy mặt —— kỳ lạ, từ khi nào cô đã khóc mà ngay bản thân mình cũng không hề biết —— Cô đứng dậy đi qua, "Anh có thể trả nhẫn lại cho tôi được không? Tôi sẽ cẩn thận, có lẽ nên đeo nó giống như một mặt dây chuyền ——"

"Không, tôi đã nhặt được nó, vì vậy nó là của tôi." Mạch Vĩ Triết bắt đầu chơi trò lưu manh, hắc chỉ ném một chiếc khăn lông dày vào trên mặt cô.

Sau khi cô xoa xoa trên mặt, nắm lấy khăn lông, bất chợt nhìn thấy hắc đã cởi áo trên người ra!

Bả vai, cánh tay, phía sau lưng thậm chí là phần eo thon gầy nổi lên từng đường cong của cơ bắp, rõ ràng ngang bằng với bất kỳ người mẫu nội y nào. Lê Vinh Huyền nóng cả lỗ tai, "Anh, sao anh đột nhiên cởi quần áo?"

"Tất cả đều bị ướt rồi, không thể không thay!" Hắc quay đầu lại, cực kỳ gian trá liếc mắt nhìn cô một cái, "Tiếp theo tôi sẽ cởi quần ra."

Lúc này, những ký ức và không khí đau buồn đột nhiên biến đổi, toàn bộ đều bị lạc điệu, hắc đơn giản đã kéo cô trở lại từ trong cô độc thê lương.

Lê Vinh Huyền đương nhiên biết hắc đang cố ý dọa mình. Đây là bệnh cũ của hắc, muốn nhìn thấy cô đỏ mặt thẹn thùng, kinh hoàng chạy trốn.

Nhưng lần này không đơn giản như vậy. Cô đỏ mặt, dừng cảm nhìn lại, không hề nhúc nhích.

Muốn cởi nó ra hay sao? Nhanh lên! Ánh mắt của cô đang nói.

Mạch Vĩ Triết có chút kinh ngạc. "Thật sự muốn nhìn thấy tôi cởi quần sao? Được thôi, nếu cô đã muốn....."

Trong khi nói, người vô sỉ nào đó thật sự bắt đầu đặt tay lên lưng quần, giả bộ muốn kéo xuống ——

"Thật đáng tiếc, xem ra cần phải chờ đến lần sau." Hắc chớp chớp mắt với cô, "Cứ hẹn trước như vậy đã nhé."

Lê Vinh Huyền cắn chặt môi, liều mạng nhịn xuống xúc động muốn cười thành tiếng.

"Ngươi à, cũng chỉ có miệng lưỡi lợi hại mà thôi." Biết bản thân mình đã an toàn, cô cố ý nói.

Một đôi mắt màu hổ phách trở nên sâu hơn, biến thành màu sô cô la.

"Tôi lợi hại bao nhiêu, cô vẫn chưa biết được." Hân đề thấp giọng nói, đây là câu trả lời của hân.

Trái tim cô đột nhiên đập mạnh.

~~~~ Hết chương 5 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Sau khi Mạch Vĩ Triết trở lại tập luyện, ở nhà chỉ còn lại hai người Lê Vĩnh Huyền và lão Mạch.

Không thân chẳng quen, đột nhiên bắt đầu ở cùng một chỗ, theo lý thuyết sẽ rất xấu hổ, không được tự nhiên, nhưng kỳ lạ chính là, không hề có những điều ấy chút nào, giống như cô ở đây là hoàn toàn hợp lý.

Mỗi ngày rời khỏi giường, nhất định đều có bữa sáng phong phú nóng hổi chờ cô; cơm trưa, bữa tối cũng rất ngon, hoàn hoàn đầy màu sắc và hương vị.

Chỉ cần Lê Vĩnh Huyền khen thức ăn ngon, lão Mạch ít khi nói cười sẽ lập tức dịu lại. Ông có một kỹ năng nấu ăn rất tốt, nhưng tôn tử là vận động viên, nhiều năm qua đều phải khống chế ẩm thực và liều lượng. Có Lê Vĩnh Huyền, ông cuối cùng có có hội thể hiện các kỹ năng của mình.

Hơn nữa lão Mạch cũng không để cô ăn ở miễn phí, sai phái cô làm việc không chút khách khí. Vì thế rửa bát đĩa, lau sàn nhà, bất cứ việc gì lão Mạch không thích làm, đều trở thành công việc của Lê Vĩnh Huyền. Còn có ——

"Ồ....." Một buổi sáng ngày nọ, khi Lê Vĩnh Huyền đang dùng máy hút bụi để làm sạch sàn nhà, cô nhìn thấy lão Mạch đang ngồi nghiêm chỉnh ở trước bàn ăn trong phòng bếp, trịnh trọng dùng hai ngón tay ma thuật —— ngón trỏ bên tay trái và ngón trỏ bên tay phải —— đánh máy tính. Cô không nhịn được lên tiếng dò hỏi: "Đây là..... Mạch gia gia, ngài đang đánh gì vậy?"

Lão Mạch ngẩng đầu, ánh mắt lạnh băng liếc nhìn cô một cái. Ánh mắt giống đúc như khi Mạch Vĩ Triết cúi kính, không hổ là hai ông cháu.

Cô đã có chút quen với hình thức biểu đạt của hai ông cháu bọn họ. Bất cứ lúc nào cảm thấy tức giận, xấu hổ, hoặc không biết trả lời như thế nào, bọn họ đều giống nhau - dùng ánh mắt dữ tợn đáp lại.

Vì thế cô lập tức tiếp tục cẩn thận hỏi: "Cháu chỉ nghĩ, nếu tiện thì cháu có thể giúp đỡ. Cháu đánh máy rất nhanh."

Cô vốn dĩ chỉ thuận miệng nói ra, lão Mạch lại xem đó giống như bùa cứu mạng, nắm chặt không bỏ. Không có gì ngạc nhiên, ở tuổi như ông còn phải học máy tính vì đưa cháu đích tôn, thật sự là vất vả cho xương cốt già cả của ông! Hiện tại có người giúp đỡ, đương nhiên ông phải lợi dụng thật tốt!

Ông lập tức đứng dậy, chỉ vào máy tính nói: "Nhận email, trao đổi nhật ký vật lý của tiểu Mạch với huấn luyện viên, thu thập thông tin của nó từ trên Internet, tất cả những thứ này đều giao cho cô."

Vì thế, bắt đầu từ lúc đó, Lê Vĩnh Huyền tiếp nhận thêm nhiệm vụ. Khi lão Mạch ngồi bên cạnh cô, đều sẽ âm thầm gật đầu vui mừng không thể giải thích vì tốc độ đánh máy linh hoạt của cô.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, cô mới phát hiện ra, lão Mạch thật sự rất tỉ mỉ đối với nhật ký của Mạch Vĩ Triết. Mỗi ngày ông đều đứng giờ lên mạng tìm kiếm và cập nhật từng chút tin tức về Mạch Vĩ Triết. Cho dù chỉ là một bài báo cáo, một cuộc phỏng vấn, hay đánh giá của một kênh thể thao, thậm chí khi fan cập nhật trên trang web tạo ra cho hân..... tất cả đều được ông lưu vào nhật ký, lưu trữ theo ngày.

Không có gì ngạc nhiên khi lão Mạch thỉnh thoảng sẽ ngồi trước máy tính vài ba tiếng đồng hồ. Với tốc độ đánh máy rất chậm của ông, phải tốn bao lâu mới có thể sửa xong? Nó thật sự vất vả cho người già như ông.

Dưới vẻ bề ngoài nghiêm túc, cất giấu bao nhiêu yêu thương và kỳ vọng đối với đứa cháu của mình? Lê Vĩnh Huyền vừa copy paste nội dung trang web, vừa ngơ ngẩn suy nghĩ. Đây có phải người tài lại có may mắn hay không? Tuy nhiên, từ nhỏ Mạch Vĩ Triết cũng không có sự yêu thương của cha mẹ, vì thế.....

"A ——" không biết từ khi nào, lão Mạch đã xuất hiện ở phía sau cô, mang tới một ly hồng trà chanh lạnh cho cô. Lặng lẽ đứng ở phía sau nhìn cô khéo léo cắt dán các trang web vào mục lưu trữ, ông kinh ngạc nói: "Thì ra, không cần đánh từng chữ."

Nói xong, ông ấy tự mình rời đi. Nhưng Lê Vĩnh Huyền thiếu chút nữa đã phun hết hồng trà trong miệng vừa uống ra ngoài. Chẳng lẽ trước kia ông ấy đều đánh từng chữ một hay sao?!

Không thể cười, không thể cười. Cô cố gắng nhẫn nại hết mình, nhẫn nhịn đến nỗi cổ họng cũng ngứa.....

Điện thoại reo lên vào lúc đúng 4:45 chiều, cô vội vàng nhấc máy, miễn cho bản thân bất kính nếu cười thành tiếng.

Đây là thời điểm buổi tập bằng buổi chiều kết thúc. Thông thường trước khi phải quay về phòng tập, Mạch Vĩ Triết sẽ gọi điện thoại vào lúc này.

"Này, cô đang làm gì vậy?" Câu đầu tiên thông thường đều sẽ như thế, sau đó —— "Buổi tối ăn gì?"

Lê Vinh Huyền thờ dài, "Anh có hỏi cũng không thể ăn, vậy thì cần gì phải hỏi?" Nhưng vẫn có người mỗi ngày đều không biết mệt, vẫn luôn luôn bắt bẻ cô.

"Hỏi một chút cũng được chứ sao. Ăn mì hay là ăn cơm? Hôm nay có nấu canh gì không? Có món phụ gì không?"

"Lão Mạch nói chờ chút nữa sẽ nướng pizza ——"

Quả nhiên, bên kia truyền đến một loạt tiếng hét, "Pizza! Cô có biết đã bao lâu rồi tôi không được ăn pizza hay không?"

"Biết, biết. Từ khi bắt đầu tập huấn tới nay, nửa năm qua chưa từng chạm qua." Điều này cô có thể đối đáp lưu loát, "Hôm nay luyện tập có thuận lợi không? Huấn luyện viên đã hết giận chưa?"

Lúc trước, hấn đột nhiên chạy khỏi buổi họp báo, sau đó lại nghe nói bị trách mắng thậm tệ, huấn luyện viên tức giận trừng phạt hấn, vì thế cấm hấn về nhà. Tuy nhiên, Mạch Vĩ Triết không hề nói gì, nhưng An Nhuận lại mách leo nên cô biết được.

"Huấn luyện viên, ồ, có lẽ vẫn còn giận." Hấn nói vài câu cho có lệ, đột nhiên đề thấp giọng nói, kiềm chế sự phản kích, "Chúng tôi phải chụp ảnh quảng cáo, cô có biết không? Cô có muốn tới thăm đội hay không?"

"Tôi sẽ đi, lão Mạch nhờ tôi đưa một số thứ tới cho anh." Ông ấy còn phân phó cô nhất định phải giám thị chặt chẽ nhai con này, nhưng những lời này không cần phải nói lại với hấn.

"Vài ngày nữa chúng ta có thể gặp nhau." Hấn nói.

"Ừ."

Chỉ mới mấy ngày không gặp, cô lại cảm thấy đã lâu thật lâu. Cảm giác này cô chỉ đặt ở đáy lòng, nhưng khi nghe hấn vừa nói như vậy, cô mới hiểu ra rằng: Không chỉ một mình cô có cảm giác như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, một cảm giác ngọt ngào bí mật giống như mùi chanh trong hồng trà lạnh, vẫn luôn quanh quẩn không rời.

Hai ngày sau, cô mang theo một số thứ lão Mạch đã sắp xếp để đi thăm đội và quay quảng cáo.

Hiện trường chụp ảnh quay phim nằm trong nhà kho. Lê Vinh Huyền khi tới nơi mới biết được, đó là một buổi chụp hình quảng cáo sô cô la!

"Nhà tài trợ này có phải là nhà sản xuất đồ uống cho vận động viên hay không?" Cô hoang mang hỏi.

"Nhà tài trợ là kẻ không lờ về thực phẩm, ngoài đồ uống cho vận động viên, họ còn sản xuất sô cô la."

An Nhuận một bên giải thích. An Nhuận cũng ở trong quảng cáo, đã thay đổi quần áo —— nhưng được thay bằng sơ mi trắng và quần dài màu đen, thoát nhìn đã lắc mình biến từ vận động viên thành thanh niên đẹp trai nhẹ nhàng. An Nhuận vừa nhìn thấy Lê Vinh Huyền, lập tức rất vui vẻ chạy tới làm bạn cùng cô, giống như một con chó con.

"Nhưng..... các anh có thể ăn sô cô la hay sao?"

An Nhuận buông tay, làm một cử chỉ tỏ vẻ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Nhưng Không Chung Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.